

ปฐมบท

จะมีใครเชื่อไหมว่าบนโลกใบนี้ยังมีความลึกลับอีกมากมายที่เดินคู่ขนานไปกับอารยธรรมของมนุษย์ คนอีกกลุ่มหนึ่งมีอารยธรรมของพวกเขาเองที่เกิดขึ้นมาพร้อมๆ กับอารยธรรมแรกของมนุษย์ พวกเขามีความเจริญก้าวหน้าและมีความรู้ด้านต่างๆ สูงส่งกว่ามนุษย์ มีอายุยืนถึงห้าร้อยปีตลอดชีวิตจะค่อยๆ แก่ลงอย่างช้าๆ แต่ไม่เจ็บ ไม่ป่วย ต่างจากคนทั่วไปเพราะพวกเขาเป็นเชื้อสายของเทพเจ้าที่ลงมาจุติในโลกมนุษย์เมื่อหลายพันปีก่อน

เมื่ออยู่บนโลกมนุษย์ เหล่าเทพเจ้าก็เต็มไปด้วยกิเลสตัณหา ต่างแบ่งฝ่าย ลှ้ารบและฆ่าฟันกันเพื่อความเป็นใหญ่ เทพเจ้าสองฝ่ายก่อกำเนิดแผ่นดินสองผืน เนเมตและพาโรซาน ซึ่งตั้งตัวเป็นศัตรูกันอย่างเปิดเผยเพราะต่างก็เคารพในเทพเจ้าของตนอย่างเหนียวแน่น

เนเมตเป็นลูกหลานของเทพเจ้าเดกต้า ผู้ครองหนึ่งเคยเป็นสามีของเทพีอมอร์ริแกน ราชีนีแห่งสงคราม ที่นางให้พรจนรบชนะ ภายหลังทั้งสองทะเลาะกันเพราะนางเจ้าชู้ หว่านเสน่ห์ทำให้เทพอาร์วน์หลงรัก เทพเดกต้า

หึ่งหวงจนเกิดการต่อสู้ ทำให้เทพอารอว์นได้รับบาดเจ็บสาหัสต้องหนีลงไป
อยู่ใต้พิภพและสร้างเผ่าพันธุ์หนึ่งขึ้นมาโดยเรียกตนเองว่า ฟอเมอเรียน

ภายหลังเทพอารอว์นได้วางแผนยุยงให้ทั้งสองผิติดใจกันจนถึงขั้น
แตกหัก ทั้งสองจึงสร้างเผ่าพันธุ์แม่มดขึ้นมาและเป็นศัตรูกันนับแต่นั้น ทว่า
ทั้งสองเผ่าก็ถูกสราบโดยเทพอารอว์นว่า หากใครได้ดื่มเลือดจากแม่มดของ
สองเผ่าที่ผสมเข้าด้วยกัน ผู้นั้นจะมีชีวิตเป็นอมตะ ทำให้ภูตฟอเมอเรียน
ลูกสมุนต่างพากันตามล่าแม่มดทั้งสองเผ่าที่เดิมตั้งรกรากอยู่ริมชายฝั่งของ
สกอตแลนด์ กระทั่งถูกภูตแห่งท้องทะเลฆ่าตายจนต้องหนีตาย แหกฉาน-
ชานเซ็นไปคนละทิศละทาง

โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคกลาง หม่อมวลมนุษย์หวาดกลัวแม่มด โทษ
ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นว่าเป็นฝีมือของเหล่าแม่มด และออกตามล่าจนแม่มด
ทั้งสองเผ่าพันธุ์หลงเหลือเพียงไม่มากนัก

สงครามระหว่างเทพกับภูตยังไม่จบเพียงแค่นั้น เมื่อในตำนานเก่าแก่
ของเหล่าแม่มดได้ทำนายเอาไว้ว่า เมื่อใดที่สายเลือดเทพันกรบของทั้งสอง
เผ่าได้แต่งงานกัน เมื่อนั้นเผ่าฟอเมอเรียนก็จะสาบสูญ ความสงบจะกลับ
คืนมาสู่เหล่าแม่มดอีกครั้ง...

คริสต์ศักราช ๑๕๙๐

หมู่บ้านสโตนเฮเวน ชายทะเลทางเหนือของประเทศสกอตแลนด์
มารี แม็กอัลฟี แม่มดสาวเผ่าเนเมต ซึ่งมีแม็กคลิน แมวดำตัวอ้วน
เป็นสัตว์เลี้ยงประจำตัว เป็นผู้ที่คอยดูแล รักษาโรคภัยไข้เจ็บต่างๆ ของ
ชาวบ้านมานับสิบปี ความสวยของเธอเป็นที่ต้องตาชายทุกคนในหมู่บ้านทั้ง
ที่ยังโสดและไม่โสด รวมไปถึงลอร์ดเมอร์เรย์ผู้ศึกษาเรื่องเร็นลับที่มีความ
เชื่อว่ามารีคือแม่มด และเธอจะทำให้เขามีอายุยืนนานไปถึงห้าร้อยปีหากได้
แต่งงานและกินยาของเธอ

เขาข่มขู่เธอให้แต่งงานกับเขาก่อนที่ชาวบ้านจะพบความจริง เมื่อ

ขณะนี้ทั่วยุโรปและเกาะอังกฤษชาวบ้านได้ลุกฮือขึ้นจับผู้ต้องสงสัยว่าเป็น
แม่มดไปทรมานต่างๆ นานาให้สารภาพ ก่อนจะเผาทั้งเป็น

มารีหนีการตามล่าของเหล่าชาวบ้านและลอร์ดเมอร์เรย์ไปจนถึง
หน้าผา เธอพยายามร้ายคาถาเคลื่อนย้ายตัว แต่เธอหวาดกลัวเกินไปจน
ไม่มีสมาธิทำให้เวทมนตร์ล้มฤทธิ์ผลไม่ได้ แล้วจู่ๆ ร่างของเธอก็หายวับไปต่อ
หน้าต่อตาชาวบ้าน ลอร์ดเมอร์เรย์เป็นผู้เก็บข่าวของส่วนตัวของเธอไว้ หนึ่งใน
นั้นคือตำรายาเล่มโตที่เขาไม่รู้ว่ามารีและแม็กคลินถูกขังไว้ข้างใน โดยผู้
ร้ายคาถาขังนางเอาไว้ก็คือคลีน่า มารดาของนางนั่นเอง และนี่คือวิธีเดียวที่
จะช่วยชีวิตมารีเอาไว้ได้

ผ่านไปสี่ร้อยกว่าปี ดร.ชายชื่อหนังสือเล่มนี้ไป และปล่อยนางเป็น
อิสระ ด้วยคำสาปมีอยู่ว่าคนที่เป็นเนื้อคู่ของเธอเท่านั้นที่จะปลดปล่อยเธอ
จากคำสาปได้ แต่ความรักที่ก่อตัวระหว่างทั้งสองเป็นเพียงจุดเริ่มต้น ชาย
กับมารีไม่รู้ว่ายังมีหน้าที่อันยิ่งใหญ่รอคอยพวกเขาอยู่ข้างหน้า เมื่อดมิสลา
ลูกสาวของทั้งสองคือเชื้อสายของเทพีมาซ้า เทพันกรบแห่งเผ่าเนเมต ผู้ที่จะ
มอบความสงบสุขให้แก่แม่มดของเผ่าพันธุ์เธอไปตลอดกาล

และเนื้อคู่ของเธอก็ถูกกำหนดไว้แล้ว...คือ นูเอต้า พ่อมดนักกรบ
สายเลือดของเทพนูเอต้าแห่งเผ่าฟาโรธาน คนรักของเทพีมาซ้าในอดีตกาล
ก่อนที่สองเผ่าจะกลายเป็นศัตรู ชะตาชีวิตของเขาถูกกำหนดมาให้กำจัดเผ่า
พ่อเมอเรียนตามตำนานที่เล่าขานสืบต่อมาหลายพันปี

ทั้งเขาและเธอมีชะตาชีวิตที่ยิ่งใหญ่รอคอยอยู่ข้างหน้า...

๑

วันเวลาหมุนเวียนไปตามวิถีทางของมัน ทุกชีวิตบนโลกมนุษย์ก็มีเส้นทางของตนเอง รวมไปถึงคนธรรมดาอย่างชาย ที่ปรับตัวให้เข้ากับครอบครัวที่ไม่ปกติของเขาได้ดีขึ้น และยอมรับความเป็นแม่มดของภรรยาได้ดีกว่าเดิม หลังจากดมิสา บุตรสาวของเขาคลอด มีอีกหลายเรื่องที่เขาจะต้องรับมือมากขึ้น โดยเฉพาะหนูเอด้า พ่อมดเผ่าตรงข้ามที่เขาไม่ค่อยอยากนึกถึงมากนัก...อย่างไรก็ตาม เขาพยายามอย่างยิ่งที่จะเลี้ยงดูบุตรสาวให้เหมือนมนุษย์เดินดินทั่วไปให้มากที่สุด

ทุกเย็น เด็กหญิงตัวจ้อยขวัญใจของบ้านจะมาวิ่งเล่นตรงสนามหญ้า โดยมีคุณปู่และคุณย่าคอยดูแลอย่างใกล้ชิดด้วยความเป็นห่วงหลานสาวคนเดียวของครอบครัว เพราะหลังจากมารี ลูกสะใภ้ชาวสกอตแลนด์คลอดดมิสา ชายก็แจ้งข่าวร้ายว่ามารีไม่สามารถมีบุตรได้อีก ชาวนั้นสร้างความตกใจให้แก่สองสามีภรรยาเป็นอย่างมาก แต่ทั้งสองก็ลอบใจตนเองว่าอย่างน้อยพวกเขาก็ยังมีดมิสามาเป็นขวัญใจปู่ย่า

ตั้งนั้นนับตั้งแต่ดมิสาเกิด ภาวินีและไมตรีก็คอยฟูมฟัก ประคบ-

ประหม่อมหลานสาวคนเดียวของพวกเขาชนิดไม่ได้ให้โต ไร่ไม่ให้ต่อม ตอนเช้าก็ให้สมพรไปอุ้มหลานมาบ้านหลังใหญ่ จนหลานหิวก็อุ้มไปส่งคืนมาริตกเย็น ก็อุ้มหลานสาวตัวน้อยออกมานั่งรับลมรับแดดอ่อนๆ ตรงสนามหญ้าหน้าบ้าน ปล่อยให้ตมิสาหัดคลาน หัดเดิน และเริ่มวิ่งชน ปูย่าก็นั่งมองหลานเติบโตใหญ่ด้วยความชื่นใจ

วันไหนอากาศดีหน่อย ภาวินี่ก็จะชวนไมตรีอุ้มตมิสาไปเยี่ยมคสิ่น่ากับดีแลน เพื่อนบ้านที่ทั้งสองคิดว่าเป็นเพื่อนของมารี และรักมารีราวกับลูกแท้ๆ จึงเผื่อแผ่ความรักนั้นมาถึงตมิสาด้วย ทั้งสองจึงให้เรียกคสิ่น่ากับดีแลนว่ายายกับตา และช่วยกันเลี้ยงดูหลานตัวเล็กด้วยความเอ็นดู โดยที่ไม่รู้ว่าตมิสาก็เป็นหลานของตากับยายทั้งสองจริง

และเพราะมีพ่อแม่ของทั้งมารีและชายช่วยกันดูแลตมิสาแล้ว มารีจึงมีเวลาดังหน้าตั้งตำราเรียนหนังสือหลักสูตรนอกโรงเรียนจนกระทั่งจบระดับมัธยมปลาย และตั้งใจจะเรียนต่อมหาวิทยาลัยทางอินเทอร์เน็ต เพื่อมุ่งมันเดินไปตามเส้นทางที่จะเป็นหมอต่อไป

ขณะที่มารีกำลังหน้าดำคร่ำเครียดเรื่องเรียน ชายก็มีเวลาพักผ่อนหลังจากเครื่องสำอางชุดใหม่วางจำหน่ายในตลาดและประสบความสำเร็จอย่างสูงเพราะได้สูตรยาลับจากภรรยา เขาจึงตัดสินใจหยุดทำงานชั่วคราวเพื่อจะได้เลี้ยงลูกอย่างเต็มที่

ตมิสานอกจากเป็นขวัญใจของปูย่า ตาและยายแล้ว เด็กน้อยก็คือหัวใจของบิดาและมารดา โดยเฉพาะบิดาที่รักและหวงห่วงบุตรสาวยิ่งกว่าจงอางหวงไข่ ทั้งนี้ก็เป็นเพราะชายรู้อยู่แก่ใจว่าตมิสามีชะตาชีวิตที่ถูกกำหนดมาแล้ว เธอจะอยู่กับเขาจนกระทั่งเป็นสาวเต็มตัว แล้วหนูเด้งจะมารับตัวเธอไป...

มันคือข่าวร้ายที่หนูเด้งเป็นคนแจ้งให้เขากับมารีทราบในวันที่ตมิสาลืมตาดูโลก พร้อมกับมอบกำไลทองคำเป็นของขวัญที่หลังจากนั้น แม้ชายจะเพียรพยายามถอดมันออกจากมือของบุตรสาวที่ไร มันก็หลุดเล็กลงรัด

ข้อมือน้อยๆ ของเธอทุกครั้งจนทำให้ถอดออกไม่ได้ราวกับมันรู้ว่าเขาคิดอย่างไร แต่พอเขาเลิกสนใจ มันก็ขยายออกตามเดิม จนเขาหมั่นไส้ทั้งเจ้ากำไลทองคำและผืนผ้าไปย้งคนให้ที่กวนอารมณ์พอกัน

คลีน่าและมารีบอกให้เขาทำใจ และยอมรับในสิ่งที่เทพเจ้าของแม่मत ทั้งสองเผ่ากำหนดมา แต่สำหรับคนที่ไม่ใช่แม่मत อย่างชายไม่มีทางยอมรับได้ง่ายๆ เพราะที่ผ่านมามารีกี่ได้รับอันตรายจนเกือบจะเอาชีวิตไม่รอด และเขาก็แทบจะช่วยเหลืออะไรเธอไม่ได้ หากในอนาคต ดมิสาต้องตกอยู่ในสภาพเดียวกับมารีในครั้งนั้น เขาจะทนอยู่หนึ่งเฉยไม่ได้ ที่สำคัญ คลีน่าและดิแลนจะสิ้นอายุขัยในอีกแปดปีข้างหน้า ทั้งสองไม่สามารถอยู่ช่วยหลานสาวได้อีก เขากับมารีจึงต้องหาทางช่วยเหลือดมิสาด้วยตัวเอง

ชายตัดสินใจเริ่มต้นเรียนการต่อสู้ทุกชนิดที่เขาจะสรรหาเรียนได้ ทั้งเทควันโด ยูโด เป็นการเริ่มต้น เด็กๆ ข้าที่เห็นเขาเพิ่งเริ่มต้นเรียนกับพวกเขาในวัยใกล้เลขสี่เต็มที แต่เขาไม่สนใจ ตั้งใจเรียนและฝึกฝนอย่างจริงจัง จากนั้นก็เข้ายิม ออกกำลังกายให้ร่างกายแข็งแรงยิ่งขึ้น ผ่านไปหนึ่งปีกับหกเดือน ร่างกายของเขาจากที่ออกกำลังกายบ้าง บางทีก็หลงลืมเพราะขลุกอยู่แต่ในห้องแล็บ กลายเป็นหนุ่มที่สุขภาพดีขึ้นและกระปรี้กระเปร่าขึ้น เขนและเขาเริ่มมีกล้ามเนื้อแข็งแรง แคมยังมีความก้าวหน้าในการเรียนอย่างเห็นได้ชัด เขาตั้งใจว่าหลังจากเรียนสำเร็จแล้ว เขาก็จะมองหาวิชาการต่อสู้แบบอื่นต่อไป เขายังมีเวลาเหลืออีกหลายปีกว่าดมิสาจะเติบโต เมื่อถึงเวลานั้น เขาก็คงจะแข็งแรงพอที่จะยืนต่อสู้อยู่เคียงข้างดมิสาได้

ประตูรั้วบ้านเปิดออก รถของชายแล่นเข้าไปจอดประจำที่ พอเปิดประตูก็ได้ยินเสียงร้องเรียกมาแต่ไกล

“คุณพ่อ คุณพ่อ” เสียงร้องกรี๊ดกร๊าดดังขึ้นด้านหลัง ร่างเล็กๆ วิ่งเข้ามาหา แต่ขาป้อมๆ สะดุดกับขอบปูนล้นหน้าค่วา หว่ก่อนหน้าหน้าของเด็กหญิงจะพาดลงบนพื้น ร่างของเธอกลับลอยนิ่งๆ หยุดก่อนที่จะตกถึงพื้น ชายรีบอุ้มบุตรสาวขึ้นมา แล้วหันไปมองรอบตัวว่าเป็นฝีมือของมารีหรือเปล่า

แต่เขากลับไม่เห็นมารีในสายตา นอกจากเด็กน้อยที่ตีแค้นเขาเบาๆ ไม่ตกใจ ด้วยซ้ำว่าเมื่อครู่เกือบจะหกล้มหน้าพาดกับพื้นแล้ว

เด็กน้อยกอดคอและหอมแก้มบิดาหลายฟอด ชายทั้งรักและหลง บุตรสาวที่ซื่ออ่อนสุดๆ ใครเห็นแก้มยู่ๆ ผมสีน้ำตาลอมแดงอ่อนๆ ม้วนเป็นลอนคลอเคลียบ่าก็อดรักไม่ได้สักคน

“ตายจริง หกล้มหน้าพาดหรือเปล่า” มารดาตกอกตกใจ รีบวิ่งเข้ามาหา “หัวแตกไหมหลานฉัน”

“อ้อ เปล่าครับ พอดีผมรับไว้ได้ทัน” เขาตอบ

ภาวีนีรีบรับหลานไปอุ้มและโอบโอบใหญ่ “ไม่ตกใจนะदान่า ไม่เป็นไรแล้ว ลูก คุณพ่อรับหนูได้ทัน”

ตมิสาหัวเราะคิกคัก “ไม่รู้สึกกลัวสักนิด

ชายได้แต่เป่าปาก ก่อนจะถาม “แล้วนี่มารีไปไหนหรือครับ”

“อ้อ เห็นบอกว่าจะไปบ้านคลีน่า เธอบอกว่ามีญาติมาเยี่ยมจากทางเหนือ”

ชายชนลูกเกรี้ยวขึ้นมาอย่างไม่มีสาเหตุ...คนจากทางเหนือ หรือว่าจะ เป็น...

“สวัสดิ์ครับทุกคน”

ประตูลึกหน้าบ้านเปิดออกตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่มีใครรู้ พอรู้ตัวกันอีกที หนูเอต้าก็เดินตามหลังมารีและเดินนำหน้าสองสามีภรรยา คลีน่าและดีแลน เข้ามาในบ้าน

ภาวีนีและไมตรีที่คุ้นเคยกับสองสามีชาวสกอตแลนด์ดีหันไปทักทาย และเชื้อเชิญให้แขกนั่งที่โต๊ะรับแขกกลางสนามหญ้า ขณะที่มารีเดินเข้ามา กอดสามีและหอมแก้มเขาเบาๆ ทว่าสายตาของชายแหบจะไม่ละไปจาก หนูเอต้าเลย

“เขามาทำไม” ชายกระซิบถามภรรยาเป็นภาษาไทย หลังแต่งงาน เขาให้ครูภาษาไทยมาสอนมารีที่บ้านอาทิตย์ละหลายชั่วโมง จนกระทั่งเธอเริ่ม

ฟังและพูดคล่อง ตอนนั้นก็หัดอ่านหัดเขียนได้บ้างแล้ว แม้จะยังไม่เก่ง แต่คำถามง่ายๆ แค่นี้เธอเข้าใจแน่นอน

แต่เขาก็ลืมไปอีกว่าถ้ามารีจำเรียนภาษาไทย อีกคนที่เขาหมั่นใส่และอยู่ที่ประเทศไทยเช่นกันมีหรือจะไม่ได้จำเรียน

“เพราะคิดถึงดاناไง” คนตอบคือหนูเอต้า และพูดภาษาไทยได้ชัดเจนจนน่าประหลาดใจ “อยากรู้ว่าคู่หมั้นของผมจะโตขึ้นแค่ไหนแล้ว”

ชายกัดฟันกรอดๆ อยากเดินเข้าไปอุ้มดมิมิสจากมารดาแล้วเอาเธอเข้าไปซ่อนในบ้าน แต่เขาก็ทำไม่ได้ เมื่อมารีเดินนำหน้าสองหนุ่มไปที่กลุ่มผู้อาวุโสซึ่งพากันนั่งลงแล้ว และปล่อยให้ดมิมิสที่ตื่นชุกชลักจากอ้อมกอดของย่าวิ่งกลับมาหามารดา

“มามี มามี”

มารีก็มลงรับบุตรสาวเข้าสู่อ้อมกอด เด็กน้อยสนใจคนแปลกหน้าเอียงคอมองด้วยความสงสัย แต่ก็ไม่ได้แสดงความหวาดกลัวแต่อย่างใด

“หนูเอต้าลูก สวัสดีลุงสิคะ”

เด็กน้อยกระพุ่มมือไหว้อ่อนช้อย น่ารักสมกับที่มารดาของชายพริ่าสอน แต่คนที่ถูกเรียกว่าลุงทำหน้าที่เหมือนลูกจับกรอกยาขม ชายกลืนยิ้มสมน้ำหน้าตาพอมดแก่ยิ่งนัก

“ที่จริงเรียกนิกก็พอ ไม่ต้องเรียกลุงเลิงอะไรหรอก” หนูเอต้าบอกเสียงอ่อนๆ “ฟังแล้วแก่เชียว”

“แก่แล้วก็ต้องยอมรับ...” ชายเอ่ยลอยๆ “จริงๆ อายุขนาดนี้ ควรเรียกปู่ถึงจะถูก เรียกลุงยังน้อยไป”

ปิดท้ายด้วยเสียงหัวเราะชอบใจ ทำเอาพอมดหนุ่มถึงกับเลือดขึ้นหน้าตาขวางเลยทีเดียว แต่ชายก็ทำไม่รู้ไม่ชี้ หนูเอต้าจึงเอ่ยลอยๆ

“เอาเถอะ ตอนนี้อย่าปล่อยให้หัวเราะไปก่อน วันไหนได้เป็นลูกเขยแล้วจะรู้สึก”

เสียงหัวเราะของชายขาดหายทันที ราวกับเจ้าตัวล่ำลักเสียงหัวเราะ

ในคอ แล้วกลายเป็นฝ่ายที่เลือดขึ้นหน้าเสียเอง ดวงตาลุกวาว แก้มกระตุก ยิบๆ มองนูเอด้า มาริเห็นก็ก้าวเข้าห้าม ก่อนที่สองหนุ่มจะวางมวยกัน และสามี่ของเธอคงจะสู้รบตบมือกับนูเอด้าไม่ไหว กลายเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ยับเยิน

“เอาเถอะคะทั้งสองคน อย่าทะเลาะกันเป็นเด็กๆ ไปเลย วันนี้นูเอด้า แวะมาที่นี่ก็เพื่อจะมาบอกข่าว”

“ข่าวอะไร” ธายถามทันที

“เขาอยากจะคุยกับคุณคะ ถ้าฉันให้นานำไปอยู่กับคุณยก่อนนะคะ”

“ก่อนไป ขอผมอุ้มแกหน่อยได้ไหม” นูเอด้าอุ้มมือรอคอย ธายอยาก จะขวาง แต่มาริถึงตาใส่เสียก่อนจึงได้แต่เงิบ อดทนดูนูเอด้ารับบุตรสาว เข้าสู่อ้อมกอด “เหม น่ารักจริงๆ ผมแทบจะรอให้เธอโตไม่ไหวแล้ว”

นูเอด้ากอดร่างเล็กแน่น แล้วหอมแก้มยู่ๆ ครั้งแล้วครั้งเล่า มาริ ได้แต่ส่ายหน้า ขณะที่ธายอยากเข้าไปกระซอกบุตรสาวจากนูเอด้าแล้วบีบ คอเขาให้ตายคามือแทน เพราะทนฟังคำพูดของเขาไม่ไหว

“พอได้แล้ว” ธายตวาดเมื่อความอดทนถึงขีดสุด แล้วเรียกบุตรสาว “นานำมาหาพ่อมา”

เด็กน้อยแสนจะเชื่อฟัง โผตัวหาบิดาที่รีบเซ็ดแก้มที่ตอนนี้มีสีแดงๆ ขึ้นเพราะถูกหวดเคราที่เพิ่งขึ้นของนูเอด้าจนเป็นรอย

“คราวหน้าจะหอมแก้มนานำ ให้โกนหนวดโกนเครามาก่อนสิ ดูแก้ม หลานซี มีแต่รอย”

นูเอด้ายกมือลูบคางก่อนทำปากยื่น “เห็นผู้หญิงชอบแบบนี้กัน”

“เอาเก็บไปใช้กับผู้หญิงของคุณ ไม่ใช่กับนานำ”

“เอาเถอะคะ” มาริอ่อนใจกับอาการขวางเกินเหตุของสามี่ อีกคนหนึ่ง ก็ชอบยั่ว ชื่นชอบยั่วไว้คงได้กลายเป็นคึกซิงนางตัวน้อย จึงรับบุตรสาวไปส่ง ให้สมพรดูแล จะได้จบเรื่อง “คุณพานูเอด้าเข้าไปในบ้านก่อนก็แล้วกัน นะคะ เตียวฉันตามเข้าไป”

สองหนุ่มยังจ้องตากันชนิดไฟแลบแปลบปลาบ มาริถอนใจอีกครั้ง
 “จะได้คุยกันใหม่นี้...” เธอตรงก่อนจะตัดบท “เอ้า ถ้างั้นก็รอตรงนี้
 แลละคะ ฉันไปบอกคุณพ่อคุณแม่ก่อน”

เธอรีบไปขอตัวกับผู้อาวุโสทั้งสี่ ก่อนจะคล้องแขนสามีเดินนำหน้า
 แหกเข้าบ้าน ไม่เช่นนั้นคงไม่ได้คุยกันแน่

หลังจากชายและหนูเอด้านั่งลงเรียบร้อยแล้ว มาริกี้ก็เดินไปรินน้ำจาก
 ตู๋เย็นมาบริการแขก ทั้งนี้เป็นเพราะตกลงกันแล้วว่าเธอจะพยายามไม่ใช่
 เวทมนตร์ถ้าไม่จำเป็น และทำตัวให้เหมือนคนทั่วไปมากที่สุด

หนูเอด้าเข้าใจ เพราะเขาก็ทำแบบนั้นเช่นกัน เว้นแต่อยู่ในบ้านตาม
 ลำพังและปิดห้องมิดชิด เพื่อความปลอดภัยของตนเอง เวลานี้เขาปลุก
 กระท่อมไม่อยู่บนเขาแห่งหนึ่งไม่ห่างจากหมู่บ้านชาวเขาในจังหวัดเชียงราย...
 เขาค้นหาสถานที่ซ่อนตัวหลังจากทราบว่าจะต้องอยู่ใกล้ๆ มาริเพื่อรอคอย
 เจ้าสาวของเขาในอนาคต เขาพบหมู่บ้านบนเขา ห่างไกลจากความเจริญ
 ทั่วปวง จึงตัดสินใจตั้งหลักอยู่ที่นั่นและสอนภาษาอังกฤษให้เด็กๆ ใน
 หมู่บ้านเป็นงานอดิเรก ผู้ใหญ่บ้านจึงให้เขาปลุกกระท่อมที่ท้ายหมู่บ้าน
 หลายเดือนก่อน เขาเริ่มลงมือปลุกองุ่น และพบว่าได้ผลดี รสชาติองุ่น
 อร่อยเพราะได้พันธุ์ดีจากฝรั่งเศส ผู้ใหญ่บ้านเริ่มสนใจจึงชักชวนให้ลูกบ้าน
 ทดลองปลุก เพื่อจะได้ส่งขายในตลาดต่อไป

“อยู่ที่เชียงรายเป็นยังไงบ้างคะ” มาริถาม หลังจากวางแก้วน้ำลงตรง
 หน้าชายหนุ่ม

“ก็ดี ตอนนี้ก็ลงตัวแล้ว”

“ได้ยินข่าวว่าตั้งตัวเป็นผู้นำ ชักชวนชาวบ้านปลุกองุ่นนี่รี” ชายถาม
 เสียงยังไม่ค่อยเป็นมิตรนัก

“ก็ไม่เชิง แค่ลองเสนอโอเคเดีย เห็นว่ามีที่ดินกว้างขวางแต่ไม่ใช่
 ประโยชน์ก็น่าเสียดาย ลองทำอะไรแปลกใหม่บ้างก็ไม่เสียหาย”

“ถ้าบ๊อบขนาดนี้ ไม่มีสาว ๆ คนไหนมาสนใจบ้างเลยรี ที่จริงคุณก็ถึง

วัยแต่งงานนานแล้วนะ ก็น่าจะรีบๆ แต่งไปเสียที”

หนูแอด้าก่ลั่นหัวเราะ หน้าแดงก่ำ มองว่าที่พ่อตาซ้ำๆ “ที่บอก เพราะหวงदान่าหรือไง”

“ใช้สิ ถ้าคุณมีเมียเป็นเรื่องเป็นราวไปแล้ว จะได้เลิกคิดเรื่องदान่าเสียที เพราะผมจะไม่มีวันให้दान่าแย่งสามีของใคร”

“โอเอ๊ย นี่ตั้งใจจะให้ผมถือศีลจนกว่าदान่าจะโตเลยรี”

ชายปรายตามองทำท่าย มั่นใจว่าคนถูกทำไม่ได้แน่เพราะยังหนุ่มแน่นขนาดนั้น แต่หนูแอด้าก็ทำให้ชายแทบช็อก เมื่อยกมือทั้งสองข้างขึ้น

“โอเค...โอเค ถ้ามันจะทำให้พ่อตาสบายใจ ก็ได้ ผมสัญญาว่านับจากนี้ไปจนกระทั่งदान่าโต ผมจะไม่รุ่นววยกับผู้หญิงคนไหน ดังนั้นไม่ต้องห่วงเรื่องแต่งงาน เพราะนี่คือคู่ของเรามีคนเดียวก็คือदान่า ผมเปลี่ยนคู่ดวงจนเมื่อแล้ว ไม่คิดอยากยุ่งกับใครเหมือนกัน อีกแค่สิบเจ็ดสิบแปดปีทำไม่จะรอไม่ได้”

“ไม่ได้!”

“อ้าว!” มารีกับหนูแอด้าอุทานออกมาพร้อมกัน

“ทำไมล่ะ” มาริถาม

“สิบเจ็ด ลูกยังไม่บรรลุนิติภาวะเลย ต้องมาเจอตาแก่หง่าเห็งือกจ้องทำมิติมิร้ายเสียแล้ว”

หนูแอด้าล้าลั่นน้ำที่เพ็งติ่มเข้าไปพรวด ฟังราวกับว่าชายกำลังประณามว่าเขาเป็นพวกโรคจิตที่คิดอนาจารกับเด็ก ทั้งที่ความจริงไม่ใช่แบบนั้นสักนิด

“โอเค ผมแก้ไขคำพูด ผมจะรอให้เธอบรรลุนิติภาวะ ให้เรียนจบมหา'ลัยแล้วค่อยแต่งงานกับเธออย่างถูกต้องตามกฎหมายของคุณ ตามวิถีของแม่เมต ไม่ใช่เอาลูกคุณไปขู่ขู่ขู่”

เมื่อเจอตักทุกทาง ชายก็ได้แต่ค้อนขวับๆ จนมาริต้องแทรกอีกครั้ง

“อีกสักยี่สิบปีค่อยมาเถียงกันดีไหมคะ ดาน่าเพิ่งจะแค่สองขวบ

เท่านั้น กว่าจะเรียนจบอีกตั้งนาน”

เจอไม่ว่าที่พ่อตาจึงต้องเงียบ แต่ยังวางท่า “ก็ได้ เลิกพูดเรื่องด่าว่าจนกว่าเธอจะโต และผมไม่อยากจะให้คุณบอกเรื่องนี้กับด่าว่าจนกว่าเธอจะโตเป็นผู้ใหญ่เสียก่อน”

“ก็โตจนกว่าเธอจะเข้าใจ และรักผมได้”

“มั่นใจเสียจริงนะ” ธาวยิ่งมำ

“ก็พอดู” นูเอต้าจึงมำตอบ

มาริมองเห็นความวุ่นวายในอนาคตอันใกล้ ท่าทางเธอกับดมิสาคงต้องเป็นคนห้ามศึกไปอีกนาน เพราะต้องอยู่ด้วยกันไปอีกหลายร้อยปี แต่ปัญหานั้นน้อยกว่ากัน อีกหลายร้อยปีข้างหน้ายังเป็นแค่ความหวัง หากพวกเธอไม่สามารถกำจัดเผ่าฟอเมอเรียนไปได้ ก็คงจะมีชีวิตอยู่อีกไม่กี่สิบปีข้างหน้าเท่านั้น เธอจึงหันไปทางสามี

“เอละ ฉันขอเตือนคุณก่อนก็แล้วกันว่าพวกเราคงจะมีชีวิตอยู่อีกแค่ไม่กี่ปีถ้าเราแตกความสามัคคีกัน และอย่าลืมนูเอต้าเป็นเพียงความหวังเดียวของเรา”

คนที่มารีฝากความหวังพยักหน้าหงึกๆ ขณะที่ธายหน้าตึงเปรี๊ยะ

“ถ้าเขาไม่วนเวียนอยู่ใกล้ๆ พวกเราก็คงจะมีชีวิตอยู่อีกไปอีกนาน” ธายยังไม่ยอมแพ้

นูเอต้าช่วยต่อ “ถึงผมจะไม่อยู่ใกล้พวกคุณ ก็อย่านึกว่าพวกคุณจะปลอดภัย พวกคุณอาจจะถูกพวกมันจับตัวไปเมื่อไหร่ก็ได้โดยที่ผมไม่สามารถมาช่วยเหลือพวกคุณได้ทัน”

“และฉันคิดว่าคุณยอมรับฉันและสิ่งที่คุณเป็นนับตั้งแต่คืนที่เราแต่งงานกัน และเราไม่มีวันหลีกเลี่ยงเผ่าฟอเมอเรียนได้ นอกจากเตรียมพร้อมที่จะรับมือกับพวกมัน อีกไม่นานพวกมันก็คงจะรู้เรื่องการหายตัวไปของลอร์ดเมอร์เรย์ รวมไปถึงพรรคพวกของมัน และตามหาร่องรอยของพวกเราจนเจอ”

“แล้วคุณจะให้ผมทำยังไงล่ะ” ชายบอกร้อยๆ เริ่มเกรงใจหลังจากภรรยาทำเสียงเข้มงวด

“ค่ะ นี่คือเหตุผลที่หนูเอด้ามาหาเราวันนี้ไงคะ ถ้าคุณไม่หาเรื่องเขาแล้วตั้งใจฟัง ป่านนี้เขาคงจะเล่าจบแล้วละค่ะ”

เมื่อเสียงภรรยาเข้มจัด ชายก็รู้สึกผิด จึงบอกร้อยๆ “ถ้าฉันก็พูดมาได้เลย ผมจะตั้งใจฟัง”

หนูเอด้าจึงเปิดกระเป๋าที่ดูยับเยินราวกับเศษผ้าเก่าๆ แต่ก็เห็นหนูเอด้าใช้เป็นประจำ และหยิบหนังสือเล่มเล็กๆ ที่มีปกหนังสือดำเก่าๆ และสายหนังพันรอบๆ เอาไว้ยื่นให้ ชายรับมามองด้วยความสงสัย

“เปิดสิ” เจ้าของหนังสือบอก ชายจึงดึงสายหนังที่พันรอบออก และเปิดปกหนังสือออกเบาๆ ด้วยเกรงว่าหนังสือเก่าจะขาดคามือ พออ่านชื่อหนังสือ เขาก็เงยหน้าขึ้นมองแม่มดทั้งสอง

“ตำราฝึกหัดแม่มดมือใหม่!”

“ใช่” หนูเอด้าพยักหน้ารับ “มันเป็นตำราของผมเอง เป็นเล่มแรกๆที่ผมจะต้องฝึกตั้งแต่หัดเดิน”

“แล้วเอามาให้ผมทำไม ผมไม่ใช่พ่อมดสักหน่อย โน่น ต้องมารีโน่น”

“ผมได้คุยกับผู้เฒ่าประจำเผ่าแล้ว เขาบอกว่าผมจะมีผู้ช่วยที่เก่งกาจช่วยปราบเผ่าพ่อเมอเรียน เพราะพลังของเขาแข็งแกร่งและเคยช่วยผมมาแล้ว”

คิ้วหนาของชายขมวดเข้าหากัน “มารีนั่นรี”

“เปล่า” หนูเอด้าส่ายหน้าซ้ำๆ “ผมเห็นในลูกแก้ว...”

คนพูดจ้องหน้าชายเขม็ง จนคนถูกจ้องชนลูกเกรียวด้วยความสยดสยอง

“อย่าบอกนะว่าเป็นผม” ชายส่ายหน้าดิ๊ก “เป็นไปไม่ได้ ผมไม่มีพลังอะไรทั้งนั้น ถ้าคืนนั้นไม่มีคุณ พวกเราคงตายกันหมดแล้ว”

“อย่าดูถูกพลังที่ซ่อนเร้นในตัวคุณ” หนูเอด้าบอก “คุณเกิดมาจากยา

ของคลีน่า เป็นของวิเศษจากเผ่าเนเมต นั่นก็หมายความว่า คุณมีพลังของ
แม่มดอยู่ในสายเลือดต่างจากดีแลน ดังนั้นถ้าคุณเริ่มฝึกฝน อีกไม่กี่ปีใคร
จะรู้ว่าคุณอาจจะพัฒนาเทียบเท่ากับผมก็เป็นได้”

ชายตาโต...ความคิดหนึ่งผุดขึ้นในหัว ก่อนรอยยิ้มจะค่อยๆ เคลือบ
ริมฝีปาก ดวงตาค่อยๆ หริ่ลงช้าๆ

“ผมหมายความว่าอาจจะเท่านั้น ขึ้นอยู่กับว่าคุณจะตั้งใจแค่ไหน”
หนูเอต้ารีบเบรกก่อนที่ชายจะผันเพื่อจะไปมากกว่านี้

“คุณเอามาที่เล่ม” ชายถามอย่างตื่นเต้น “แล้วผมจะต้องฝึกที่เล่มถึง
จะเก่งเท่าคุณได้”

“ทั้งหมดสิบแปดเล่ม หลังจบแต่ละเล่ม คุณจะต้องสอบ เพื่อแสดง
ให้พวกเราเห็นว่า คุณทำได้ แล้วผมจะให้เล่มใหม่แก่คุณ คุณจะต้องฝึกตำรา
ของเผ่าผม ขณะที่ดาหน้าจะฝึกตำราของเผ่ามารี เหมือนพลังของพระอาทิตย์
และพระจันทร์ที่ต้องพึ่งพาอาศัยกัน ครบสิบแปดปี คุณทั้งสองควรจะจบ
หลักสูตร และพร้อมที่จะต่อสู้กับพวกฟอเมอเรียนเมื่อถึงวันระเบิดศึก”

เลือดในกายของชายเต็นระริก...ตลอดชีวิตเกือบสี่สิบปีที่ผ่านมา เขา
เป็นหนอนหนังสือที่คร่ำเคร่งอยู่แต่ในกรอบสี่เหลี่ยมแคบๆ มาตลอด ทว่า
นับตั้งแต่เจอมารี ชีวิตของเขาก็เปลี่ยนไป เขาค่อยๆ ยอมรับในสิ่งที่มีมารีเป็น
และวันนี้...ชีวิตของเขาก็จะเริ่มเปลี่ยนแปลงไปอีกหน เขาพยักหน้ารับและ
จิกยิ้มกว้างให้แก่หนูเอต้าที่ลุกขึ้นยืนและตบไหล่เขาเบาๆ...แล้วรอยยิ้มของ
เขาก็หุบลงเมื่อหนูเอต้ารำลา

“แล้วเจอกันเมื่อครบหนึ่งปีนะคุณพ่อตา”

๒

เด็กน้อยนอนหลับไปแล้ว มาริจึงปิดไฟและค่อยๆ ย่องออกจากห้องนอนของบุตรสาว เธอกำลังจะเดินเข้าห้องเมื่อเห็นแม่กคลีนฮัมเพลงเดินขึ้นบันได ทางซ้ายไปมา ดวงตาหยาดเอี่ยมจนมาริหันกลับไป

“ไปเที่ยวไหนมาล่ะวันนี้” เธอถาม

แม่กคลีนถอนใจเบาๆ เดินเข้าไปคลอเคลียขาเจ้านายที่ร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมาหลายร้อยปี ‘เพิ่งรู้ว่าบ้านข้างหลังที่ย้ายมาใหม่ มีแมวสาวสวยตั้งสองตัวนะ วันนี้ก็เลยคุยกันเพลินไปหน่อย’

มาริสายหน้าซำๆ...ไม่ว่าผ่านไปกี่ปี แม่กคลีนก็ซึ่หลิไม่ยอมเปลี่ยนแปลง นิสัย พอรู้ว่าเจ้าวิปคริมเป็นตัวผู้ มันก็เลิกยุ่งเกี่ยว แต่คอยจกจวยโอกาสแย่งอาหาร แย่งที่นอนของวิปคริมเป็นประจำจนมาริอดสงสารไม่ได้ ยกให้มารดาเลี้ยงดูเป็นเพื่อนแมวแกที่กำลังใกล้จะถึงอายุขัยไปพร้อมกับพวกท่าน แม่กคลีนหาได้เดือดร้อนไม่ เมื่อเห็นว่าวันไหนมาริไม่ต้องการมัน มันก็จะปีนรั้วออกไปตระเวนรอบๆ หมู่บ้านเป็นประจำ จนรู้หมดว่าบ้านหลังไหนเป็นอย่างไร เรียกว่าสอดรู้สอดเห็นพร้อมทั้งได้ข่าวลือแบบล้วงลูกยิ่งกว่า

อมลรดาเสียอีก หากแม่กคลีนเป็นคน เธอคงสนับสนุนให้ไปเป็นนักข่าวเสียให้รู้แล้วรู้รอด

“แล้วกินข้าวกินปลาหรือยังล่ะ ถ้ายังจะได้เปิดอาหารให้กิน” เธอถาม เมื่อทั้งเธอและแม่กคลีนต่างก็ปรับตัวเข้ากับวิวัฒนาการสมัยใหม่ได้เป็นอย่างดี อาหารเมวรสชาติดีมีให้เลือกมากมาย เจ้าแมวจอมตะกळेก็จะจิ้มในแผ่นโฆษณา เรียกชื่อของใหม่มาให้กินเป็นประจำ

‘กินแล้ว บ้านโน้นเขามีอาหารเมวจากเมืองนอก คำบอกว่าต้องสั่งเป็นพิเศษและแบ่งให้ฉันกินด้วยนิดหนึ่ง อร่อยมากเลยรู้ใหม่’

“เจ้าแมหวสูง เตียวให้สมพรคลุกข้าวกับปลากะปองให้กินเสียให้เซ็ด” มารีค่อนก่อนจะตบไปที่พุงพลุ้ยเบาๆ “อ้วนขนาดนี้แล้วยังจะกินมากอีก บอกเลยนะว่าไม่มีสาวๆ คนไหนชอบผู้ชายอ้วนหรอก”

แม่กคลีนสะดุด...ตัวแข็งไปชั่วครู่เมื่อคิดถึงสาวๆ ที่เพิ่งเจอ

‘แต่พวกเธอบอกว่าชอบฉันนะ’

“ก็คอยดูกันต่อไป” มารีทำเสียงออกจมุก “เพราะถ้าฉันพาเจ้าวิปครีมไปให้แมวสาวพวกนั้นดูตัว ดูซิว่าพวกเธอจะเลือกใคร ระหว่างแมวหนุ่มสุดหล่อเพียว หุ่นเฟิร์ม ขาวปลอดไปทั้งตัว กับแมวอ้วน ดำปี ทั้งตะกळे ทั้งอ้วน ทั้งเจ้าเล่ห์”

แม่กคลีนตาขวางทันที ‘อย่างนะ เธออย่าเอาวิปครีมไปบ้านนั้นนะ’

“เห็นใหม่ละ ชักกลัวละสิ ฮี” มารีหัวเราะ “ถ้ากลัวก็งดอาหารและออกกำลังกายเสีย พรุ่งนี้เป็นต้นไป ลดอาหารเหลือแค่วันละกระป๋อง แล้วไม่ต้องมาโอตครรวญาหิว”

แม่กคลีนทำหน้าจ้อย...เมื่อตอนที่ลดความอ้วนคราวก่อน มันหลบออกจากบ้านไปขอลาอาหารจากคลีน่า ผ่านไปหลายเดือนน้ำหนักยังไม่ลด มารีรู้ว่าหลังจากคลีน่าแอบให้อาหาร การลดความอ้วนคราวนั้นจึงล้มเหลวไม่เป็นท่า มันก็ยังคงความอ้วนเสมอตันเสมอปลาย คราวนี้จะเริ่มอีกแล้ว มันจะทนแสบท้องไปตลอดทั้งวันได้หรือ...แม่กคลีนทั้งตัวแปะลงบนพื้น ตั้งท่า

จะดรามามา

มารีล่ายนิ้วไปมาอย่างรู้ทัน “อย่ามาล่ำออยแถงนี้ เสียเวลาเปล่า โน่นสาวๆ พวกนั้นต่างหากที่เธอจะต้องเอาชนะใจ ถ้าอ้วนและดำแบบนี้ บอกเลยว่ายากส์”

มารีหัวเราะก่อนจะเปิดประตูเดินเข้าห้อง แม็กคลีนอาศัยความไว แม้จะพุ่งโต มันก็ยังปราดเปรียวพอสมควรแบบอ้วนๆ ซิงเข้าประตูได้ก่อนที่จะปิดลง มารีเลิกสนใจเพื่อนรักที่กระโดดขึ้นเตียงไปนอนบนผ้าวมนุ่ม แต่มองสามีที่กำลังนั่งดูตำราเล่มเล็กที่เพิ่งได้รับจากหนูเอต้า พลิกไปพลิกมาทำทางสงสัย

“ผมอ่านไม่ออกสักตัว แล้วจะเรียนตำราแม่มดได้ยังไง”

เขาพิมพ์ว่า แล้วแมวจอมจุ่นก็ลุกขึ้นอย่างเกียจคร้าน ไปชะโงกมอง ‘ไม่เห็นจะยากเลย มันก็เหมือนที่ตีอกได้ยีนฉันพูดนั่นแหละ’

ชายหันมองแม็กคลีน “เธออ่านออกด้วยเหรอ”

‘ไม่ออกหรอก แมวไม่ได้เรียนหนังสือจะอ่านออกได้ยังไงล่ะ’

ชายเตีอดปุดๆ วันนี้อารมณ์เสียมาทั้งวัน ยังมาเจอแมวกวนโทสะอีกวันอื่นยังพอทน แต่วันนี้เขาจะไม่ทน “ถ้าอ่านไม่ออก ก็กลับไปนอนเลย ไม่งั้นถูกจับโยนออกจากห้องแน่” เขาคำรามฮึ่มฮั่ม

แม็กคลีนปรายตามองเหยียดๆ ‘อารมณ์เสียเรื่องอะไรต้องมาลงที่แมว ฉันไม่ใช่ที่ระบายอารมณ์นะ’

ชายกัดฟันกรอด...นึกสงสัยว่าเขาอดทนกับเจ้าแมวจอมกวนตัวนี้มาได้ยังไง เขาหันไปถามมารี “แมวปากหมาจะตายก่อนเจ้าของได้ไหม”

มารีหัวเราะก๊าก เข้าใจอารมณ์แปรปรวนของสามี นับตั้งแต่หนูเอต้ากระเซ้าเรื่องตมิสา เขาก็เตีอดปุดๆ มาโดยตลอด พอเจอแม็กคลีนกวนเข้าหน่อยเตียวก็ทำท่าจะระเบิดออกมา เธอจึงหันไปทางเพื่อนรัก

“ไปนอนได้แล้วไป ถ้าไม่อยากถูกตอกเตอร์หมาก็เงียบเสีย”

แม็กคลีนจึงสะบัดหน้าพริต บิดตูดอ้วนๆ เดินกลับไปนอนที่เดิม แต่

ยังส่งกระแสจิตมา ‘ตำราแม่เมดใช้ใจอ่าน ลองตั้งสมาธิให้ดี แล้วก็จะเข้าใจ โดยไม่จำเป็นต้องสะกด คนอ่านได้เพราะจิตใจซบซ้อนกว่าแมว ถ้าไม่ถอน แล้วตั้งใจฟังให้จบก็ไม่ต้องโมโหหรอก...ฮึ’

มารีย์ม เพราะแม่กลืนได้อธิบายชัดเจนแจ่มแจ้งแล้ว เธอนั่งลงข้างตัวสามี “ปล่อยใจให้ว่าง และตั้งสมาธิให้ดี หนังสือเล่มนี้เล็กนิดเดียว แต่ใช้เวลาทั้งปีในการเรียน ครึ่งหนึ่งก็ผ่านไปกับการเปิดใจเตรียมพร้อมที่จะเรียนรู้คาถาของแม่เมด เด็กๆ มีจิตใจที่สะอาดบริสุทธิ์กว่า ก็จะเรียนรู้ได้ง่ายกว่า”

“แต่ผมไม่ใช่พ่อมด จะเปิดใจยังไงมันก็อ่านไม่ออก ตัวอักษรอะไรไม่รู้ ยึกยือไปหมด” เขาพลิกหน้าแต่ละหน้าให้ภรรยาดู “แล้วจะเรียนยังไงล่ะ”

“อย่าเพิ่งเครียดค่ะ ยิ่งเครียดมันก็จะยิ่งยาก ดูลิคะ” เธอบ่นปากไป ที่ตัวอักษรที่ขยับขำๆ เหมือนมีชีวิต ค่อยๆ พันเข้าหากันจนดูน่าวยิ่งกว่าเดิม

“มันเป็นไปได้ยังไง เมื่อกี้ตัวอักษรมันไม่ได้เป็นแบบนี้”

‘บอกแล้วไงว่ามันอยู่ที่จิตใจของคุณ ถ้าจิตเจียะสงบ มันก็จะยิ่งยุ่งอึ้งตึ้งน่ากว่าเดิม’

เสียงลอยมาตามกระแสจิตอีกแล้ว ชายไม่สนใจ เพ่งมองอักษรที่ค่อยๆ ขดเข้าหากันช้าๆ ยิ่งเครียด เส้นสายก็ยิ่งขมวดแน่นจนแทบจะเป็นกระจุกสีดำเต็มหน้ากระดาษ

“ปล่อยวางก่อนเถอะค่ะ” มารีย์ปิดหนังสือลง และจับมือสามีมากุม “ถ้าคุณยิ่งเครียด มันก็จะยิ่งวุ่นวาย ปล่อยใจให้สงบสักสองสามวันนะคะ ให้อารมณ์ดีๆ แล้วมาเปิดใหม่ มันอาจจะดีขึ้น”

ชายถอนใจเบาๆ แต่ก็พยักหน้ารับโดยดี

“ไปอาบน้ำนะคะ จะได้สดชื่น ไม่ต้องเครียดเรื่องนู่นอ้อตำรา”

“ผมยังทำใจไม่ได้เสียที่เรื่องนู่นอ้อ” พวกเขาเข้าเรื่องตัวต้นเหตุ ชายก็

บ่นออกมาอีก “ใครจะไปยอมรับไหว ถ้ารู้ว่าลูกจะต้องแต่งงานกับผู้ชายอายุ คราวปู่คราวทวดแบบนั้น”

“โธ่ คราวปู่คราวทวดในโลกมนุษย์ แต่เป็นแค่รุ่นพี่ รุ่นอาเท่านั้นในโลกแม่เมต ถ้าเทียบอายุหนูเด้กกับมนุษย์ตอนนี้ก็แค่อีสิบกว่าเท่านั้น อีก็สิบปีข้างหน้าเขาก็สามสิบกว่า เหมาะสมกับदान่าในวัยอีสิบตีออก” มาริหัวเราะเบาๆ ตบหลังมือสามี “ตอนนี้คุณอาจจะรู้สึกว่าเป็นแปลก แต่ถ้าदान่าโตขึ้นเรื่อยๆ คุณก็จะยอมรับได้ง่ายขึ้นค่ะ”

“ไม่มีทางไหนจะหลีกเลี่ยงเขาได้เลยเหวอ บอกตรงๆ ว่าผมไม่ชอบเขาเลย ตั้งแต่ครั้งแรกที่เจอกันแล้ว ไม่นึกว่าชีวิตต้องผูกติดกับเขาไปอีกหลายร้อยปีข้างหน้า แถมไม่ใช่ผูกกรรมตาด้วย ต้องมาเป็น...”

ชายไม่พูดให้จบ คงแสลงปาก มาริก็เข้าใจ เธอกอดเอวสามีแล้วซบแก้มลงบนไหล่

“นี่แหละค่ะที่ฉันอยากบอกคุณ เพราะคุณจะต้องมีชีวิตอยู่ต่อไปอีกหลายร้อยปี ก็ควรจะมีเพื่อนที่ไว้ใจได้สักคน เมื่อก่อนเป็นคนที่เป็นที่เทพเจ้าส่งมาให้พวกเรา เราก็ต้องยอมรับในสิ่งที่เป็น คุณก็ควรจะมีจิตใจให้กว้างอีกสักนิด ยอมรับเขามาเป็นลูกเขย ทำความรู้จักเขาให้มากขึ้นนับจากนี้”

ชายทำหน้าที่เบื่อน่ายขึ้นมาจากทันที ใครจะไปยอมรับผู้ชายไร้หัวนอนปลายเท้ามาเป็นลูกเขยง่ายๆ แถมลูกสาวของเขายังเพิ่งหัดเดินไม่นาน เขาคงทำใจยากหน่อยละ เขาไม่อยากทะเลาะกับภรรยาจึงเดินเข้าไปอาบน้ำเพื่อจบการสนทนาแต่เพียงเท่านั้น ขณะที่สมองยังมึนกับตำราแม่เมตของหนูเด้ก ว่าเวลาหนึ่งปีเขาจะเรียนสำเร็จได้อย่างไร ในเมื่ออ่านยังไม่ออกสักตัว... และหากผ่านไปจนครบกำหนด เขายังสอบไม่ผ่านหนังสือเล่มแรกของแม่เมตแล้วตำราอีกตั้งสิบเจ็ดเล่มที่รออยู่ ชาตินี้ต่อให้มีอายุยืนถึงสี่ร้อยกว่าปีก็ไม่มีวันที่จะทำได้สำเร็จ

ชายถอนใจเฮือกใหญ่ได้ฝักบัว...เขาลูบหน้าออกจากใบหน้าแล้วกัดฟันมุ่น

เขาไม่ใช่คนยอมแพ้อะไรง่าย ๆ กว่าจจะสำเร็จเรียนระดับปริญญา เอกก็ต้องใช้ความมุมานะอย่างยิ่งยวด ดังนั้นเขาจะยอมแพ้หนูเอตั๋นง่าย ๆ ไม่ได้ หากเป็นไปได้ เขาก็อยากจจะเรียนให้เก่งกว่าหนูเอตั๋น...

รอยยิ้มบาง ๆ เคลือบริมฝีปากชาย...นี่แหละคือความหวังอันสูงสุดของเขา

หกเดือนต่อมา ชายก็ยังนั่งดูตัวอักษรที่มันเคลื่อนที่ไปมาด้วยความ หงุดหงิด ไม่เข้าใจว่าเมื่อไหร่มันจะหยุดนิ่งเสียที เขาจะได้หัดเรียนตัวอักษร และสระมาประกอบกันได้ตามหลักไวยากรณ์ แต่เวลาผ่านไป ดูเหมือนมัน ไม่เคยอยู่นิ่ง มันจะเปลี่ยนแปลงไปตามอารมณ์ของเขาทุกครั้งไป ยิ่งจ้องก็ ยิ่งหงุดหงิด ยิ่งจ้องก็ยิ่งอารมณ์เสีย แล้วจะอ่านมันได้อย่างไร

นี่ก็เหลือเวลาอีกเพียงแค่หกเดือนที่หนูเอตั๋นจะกลับมาทดสอบเขาตาม ลัญญา แต่แค่เล่มแรกยังไม่ไหนไม่รอด เจ้าพ่อมดแสนกวนคงจะหัวเราะ เขาะเขาเป็นแน่

“คุณพ่อขา...”

เสียงหวาน ๆ ดังจากด้านหลัง ดมิสาวิ่งมากอดคอเขาที่กำลังนั่งขัด สมาธิอยู่กลางสนามหญ้าเพื่อดูแลเด็กน้อยเล่นในตอเนยวัน วันนี้บิดาและ มารดาของเขาไม่อยู่ ชายจึงหยิบหนังสือติดมือมาด้วย เพื่อว่าอารมณ์จะดี ขึ้น

“ว่าไงลูก” เขารู้สึกผิดที่ปล่อยให้เด็กน้อยวิ่งเล่นไล่จับลูกบอล คนเดียว จึงเงยหน้าขึ้นถาม

“คุณบ๊อ อ่านอะไร” เด็กน้อยมองหนังสือในมือบิดาด้วยความสงสัย ก่อนจะเดินอ้อมตัวมานั่งตัก หัวเราะคิกคัก “ตกลงจิงเลยละ”

ชายมองหนังสือที่เปิดอยู่ สงสัยว่ามันตกลงตรงไหน เพราะเขาเห็นแต่ จุดดำ ๆ พันกันเต็มไปหมด

“มันขยับด้วย” เด็กน้อยชี้นิ้วไปที่กลางหนังสือ “มันขยับให้ตาหน้าด้วย

คะคุณป้า”

“อะไรนะ” ชายเพิ่งมองไม่เห็นตัวอักษรตัวไหนยี่มลักนิด

“อ้อๆ...” เด็กน้อยหัวเราะและโบกมือตอบ “มันโบกมือให้ดำน่าด้วยคะ”

ชายมองไปรอบๆ ตัว คิดว่ามีใครกำลังแก้งเขาหรือเปล่า หรือว่า
หนูเด้งตัวอยู่ใกล้ๆ แต่เขาก็มองไม่เห็นใครแม้แต่มารี ดังนั้นเจ้าหนังสือที่กำลัง
สื่อสารกับบุตรสาวของเขาสินะ

“ฮาโล...” เด็กหญิงโบกมือหย้อยๆ

“มะ...มัน...พูดกับลูกเธอหรอดาน่า” ชายสะดุ้งเฮือก เตรียมจะขว้าง
หนังสือทิ้งหากมันมีผีสิง

ดมิสาเงยหน้าขึ้นแล้วสั่นศีรษะน้อยๆ “เปล่าคะ...มันทักทายดำน่าคะ”

“ลูกู้ได้ใจว่ามันทักทาย ได้ยินเสียงงั้นหรือ หรือมันสื่อสารกับหนูทาง
จิต”

ดมิสาทำตาปริบๆ ไม่เข้าใจที่บิดาพูดแม้แต่เล็กน้อย ชายขจัดใจ อุ่มบุตร
สาวขึ้นแล้ววิ่งกลับเข้าบ้าน ตะโกนเรียกมารีเสียงดัง

“เกิดอะไรขึ้นคะ” มารีเดินออกมาจากห้องครัว “หรือว่าดำน่าหกล้ม
แต่ไม่น่าเป็นไปได้”

“ทำไม่จะเป็นไปไม่ได้” ชายกำลังสงสัยเรื่องหนึ่ง พอได้ยินมารยาพูด
เขาก็ไขว่เขวไปอีกเรื่อง

“ก็เพราะดำน่ามีพลังของแกอยู่นะลึคะ แกไม่เคยหกล้มหัวฟาดหรือ
บาดเจ็บเหมือนเด็กคนอื่น เพราะแกมีพลังของแกป้องกันตัวอยู่คะ คุณไม่เคย
เคยสังเกตหรือคะ” มารีถอนใจเบาๆ “ฉันนึกว่าคุณจะรู้แล้วเสียอีก”

“ผมไม่รู้ ไม่เคยรู้เลยว่าดำน่ามีพลังอะไรอย่างที่คิดว่า ผมนึกกว่าเป็น
ฝีมือของคุณหรือของแม่คุณเสียอีก”

“เปล่าคะ” มารีส่ายหน้าซ้ำๆ “ตอนนี้แกมีพลังเพิ่มมากขึ้นตามอายุ ยิ่ง
ป้องกันตัวเองได้ดีกว่าเดิม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง แกมีกำลังของหนูเด้งติดตัว
ยิ่งจะทำให้พลังของแกเพิ่มขึ้นอีก โดยเฉพาะอย่างยิ่งวันพระจันทร์เต็มดวง”

“ถ้าจันแกจะอ่านหนังสือเล่มนี้ได้ไหม”

“ได้สิคะถ้าแกอยากอ่าน จริงๆ แล้วแกก็อายุสองขวบครึ่งแล้ว คอวจะเริ่มต้นเรียนเล็กๆ น้อยๆ ได้แล้ว” มาริเห็นเป็นเรื่องไม่สลักสำคัญ จึงกลับเข้าไปในครัว

ชายวางลูกสาวลง แล้วเดินตามภรรยาเข้าไปในครัว ลืมสังเกตุว่า ดมิสาถือตำราของหนูเต้าอยู่

“เพราะแบบนี้แหละผมถึงเรียกหาคุณ แกบอกว่หนังสือยืมให้แก แล้วทักทายด้วย”

“จันเหรอะ” มาริเลิกคิ้ว “ถึงแม่มดสองเผ่าจะใช้ตำราคนละเล่ม แต่เราก้ใช้ภาษาเดียวกัน คาถาก็คงจะคล้ายๆ กัน”

แง้วๆๆๆๆๆ!

เสียงอะอะโวยวายของแม็กคลินผสมผสานเสียงหัวเราะของดมิสา ทำให้ชายกับมาริหยุดคุยแล้วหันไปมอง ก็เห็นดมิสาซ้ไปที่แม็กคลินที่ตัวแข็งที่ออยู่บนพื้น มีเพียงดวงตาเท่านั้นที่กลอกไปมา

“...นา..คา..เรียช...”

‘ช่วยด้วย ช่วยด้วย มาริ ช่วยฉันด้วย’

แม็กคลินส่งกระแสจิตสลับกับเปล่งเสียงร้องไม่ได้ศัพท์ เมื่อดมิสาคว้าไม้เดินตัวมเตี้ยมเข้ามาเหยยที่พุงพลุ้ยของมันที่ดมิสาจับพลิก

แง้วๆๆๆ!

แม็กคลินขยับไม้ได้ ได้แต่ส่งเสียงร้องโหยหวน ฟังแล้วน่าสงสารชะมัด ชายกำลังยืนตะลึงตอลิ่งที่เห็น แต่มาริไวกว่า เธอคว้าตำราจากมือของบุตรสาวมาดูและเห็นว่าเด็กน้อยเปิดหน้าด้านใน แปลกใจน้อยยกว่าสามี เพราะรู้ว่าดมิสาเป็นเด็กที่มีพลังแกร่งกล้ามาแต่กำเนิด เพียงแต่ไม่คิดว่าเด็กน้อยจะสามารถเรียนรู้ได้ไวถึงเพียงนี้

“ตาน่าอ่านได้ยังไงนะ” มาริหยิบไม้จากมือเด็กน้อยเพื่อไม่ให้แกลังแม็กคลินได้อีก และอดส่ายหน้าไมได้ว่าดมิสากับแม็กคลินอยู่ใกล้กันไม่ได้

เลย หากแมวไม่แก้งคน คนก็ต้องแก้งแมวเป็นประจำ คราวนี้ท่าทาง
ดมิสาคงไม่ยอมให้แม็กคลีนแก้งง่ายๆ อีกแน่แล้ว

แม็กคลีนเอ๋ย...คราวนี้แกเสร็จแน่...มารีอวยพรให้แมวเพื่อนรักในใจ

“เค้านบอกหนูคะ” ดมิสาบอกยิ้มๆ และชี้ไปในหนังสือ

“บอกยังงัยจะ” ชายที่เพิ่งรู้จักตัว รีบเดินเข้ามาหาบุตรสาว

“อืม...” เด็กน้อยเอียงคอ “ก็दानาดู ดานาก็ได้ยินเสียง...ในนี้...”

พร้อมกับเคาะไปที่ขมับเบาๆ “दानาก็พูดตาม”

“แล้วदानารู้ได้งัยว่าแม็กคลีนจะขยับไม่ได้”

“दान่าเห็นในนี้คะ” เด็กหญิงชี้ไปที่ข้างขมับตามเดิม

“โอ๊ย จะคุยกันอีกนานไหม ฉันเมื่อยแล้วนะมารี”

มารีจึงนึกขึ้นได้ว่าแม็กคลีนยังนอนแข็งที่อบนพื้น จึงสับดมือเบาๆ

“คราริช...โว...”

นั่นแหละ แม็กคลีนถึงขยับได้ แล้วมันก็สับดหน้าปริตให้แกทั้งสาม
ดมิสาทำท่าจะวิ่งเข้าไปอุ้ม พอมันเห็นเท่านั้นก็รีบกลับหลังหัน แผ่นแนบ วิ่ง
หนีทางจุกตุตแมวก่อนที่จะถูกเด็กน้อยอุ้มไปย่ำเหยเหมือนที่ผ่านมา

“พอแล้วदान่า” มารีร้องเตือน เห็นทางแม็กคลีนพ้นประตูหลังบ้าน
ไวยๆ...คงกลัวหวาด คราวหน้าคงไม่กล้าแก้งดมิสาอีกแล้ว

“มันเกิดอะไรขึ้น ผมไม่เข้าใจ ทำไมदान่าอ่านออก ทำไมผมอ่านไม่
ออก โอ๊ย นี่มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่” ชายพลิกตำราไปมา แต่ละหน้าก็ยิ่งเห็น
ลายเส้นสีดำขมวดกันแน่น

มารีเดินมานั่งข้างสามี และบไลบ “ก็เป็นเพราะคุณเครียดเกินไปง
คะ ดาน่าเป็นเด็ก จิตใจของแกขาวสะอาด จึงสื่อสารกับตำราได้ง่ายกว่าคุณ”

“สื่อสาร?”

“คะ ก็เหมือนที่แม็กคลีนเคยอธิบาย คุณคุยกับมันได้ก็เพราะจิตส่ง
ถึงกัน”

“แต่หนังสือมันไม่มีชีวิต จะสื่อสารกับมันยังงัยละ”

“มันไม่มีชีวิต แต่มันไม่ใช่หนังสือธรรมดา มันถูกสร้างขึ้นมาจากเวทมนตร์ สำหรับคนทั่วไปก็คงจะเห็นมันเป็นหนังสือธรรมดา แต่สำหรับพวกแม่มดจะเห็นความพิเศษของมัน ถ้าคุณเห็นมันเคลื่อนไหวก็แสดงว่าคุณเป็นพวกเรายู่ส่วนหนึ่ง แต่ต้องใช้ความพยายามมากกว่าพวกเราหลายเท่ากว่าจะเข้าใจสิ่งที่อยู่ในตำรานี้ได้ และยิ่งยากเข้าไปใหญ่ที่คุณไม่ได้หัดเรียนตั้งแต่เด็กเหมือนดารา”

ชายคิดหนัก... คิ้วขมวดเข้าหากันเป็นปม

มารีจึงลูบแผ่นหลังกว้างเบาๆ “ฉันคิดว่าคุณมีอคติกับนูเอด้าเป็นกำแพงขวางกั้นจิตใจ เพราะคุณอยากเอาชนะเขา โกรธเขา แค้นเขา ดังนั้นแม้จะมีจิตใจที่มุ่งมั่น ตั้งใจจริง แต่อคติมันก็กั้นกลาง ทำให้คุณทำจิตใจปลอดโปร่งและสื่อสารกับตำราไม่ได้”

“ผมไม่...”

มารียิ้มและส่ายหน้าช้าๆ “คุณไม่จำเป็นต้องตอบฉันหรอกค่ะ ถ้ามองตัวเองดีกว่า จิตใจปลอดโปร่งหมายถึงพร้อมเปิดรับทุกอย่างและละวางความคิดถือดี อคติทั้งหลายลงไปให้ได้ แล้วคุณก็จะค่อยๆ เห็นความเปลี่ยนแปลง เชื่อฉันเถอะค่ะ”

ชายก็มองตำราในมืออีกครั้ง ภาพของนูเอด้าผุดขึ้นในหัว... หากภายในหนึ่งปี เขาอ่านตำราเล่มนี้ไม่ได้ พ่อมดจอมกวนนั้นจะต้องหัวเราะเยาะเขาแน่

“ฉันเพิ่งบอกไปหยกๆ ว่าให้คุณลดอคติลง”

“คุณรู้ได้ไงว่าผมกำลังคิดอะไร” ชายถามเสียงอ่อยๆ

“มันฉายอยู่บนใบหน้าของคุณ ว่าคุณไม่อยากแพ้นูเอด้า”

“จะว่านั้นก็ได้อ” ชายยอมรับในที่สุด

“ถ้าฉันอย่าคิดถึงเรื่องแพ้ชนะ คิดแต่ว่าคุณอยากจะช่วยลูกสาวของคุณให้รอดพ้นจากเงื้อมมือของเผ่าฟอเมอเรียนในอนาคต ตำราเล่มนี้คือความหวังเดียวของคุณ”

ชายก้มมองตำราในมืออีกครั้ง และดมिसาก็เดินเข้ามาหา เงยหน้าขึ้นมองเขาด้วยดวงตาใสแจ้ว ชายพยักหน้าช้าๆ และตอบรับหนักแน่น “ใช้สิแทนที่จะคิดแต่เอาชนะนูเอต้า ทำไมผมถึงไม่คิดจะปกป้องลูก”

“ค่ะ เลิกคิดถึงนูเอต้าไปเลย และขอให้คุณคิดว่าเพื่อลูกนะคะ แล้วทำใจให้ปลอดโปร่ง”

ชายยิ้มและก้มมองตัวอักษรในมืออีกหน คราวนี้เขาก็ต้องแปลกใจเมื่อเห็นเส้นสายสีดำค่อยๆ คลายออกจากปมอย่างช้าๆ...

๓

รอยยิ้มบนรีียวปากค่อยๆ ค่อยออก...หูเอ็ด้าถอนใจเบาๆ หลังจากเห็นภาพบนลูกแก้ว เด็กน้อยดูแก่นแก้วแสนชนไม่กลัวใคร รอยยิ้มน่ารัก สดใสน่าเอ็นดู ผมสีน้ำตาลอมแดงของเธอขดเป็นลอน แก้มเป็นพวงน้ำพัด...เจ้าสาวของเขา...โตมาคงจะสวยเหมือนแม่ และคงจะสวยแปลกตาเมื่อมีเลือดไทยผสมอยู่ด้วยครึ่งหนึ่ง

เด็กน้อยวิ่งไปหยิบของเล่นแล้ว เขาก็จะลหายตาจากตมิสาไปยังชายและมารีที่หนึ่งพูดคุยกันเคร่งเครียด...ผ่านไปหกเดือนแล้ว ชายยังไม่สามารถอ่านตำราของเขาสำเร็จ นั่นเป็นเพราะจิตใจที่เคร่งเครียด มุ่งมั่นจนเกินไปทำให้เขาไม่มีสมาธิและจิตที่ว่างพอ ขณะที่ตมิสามีแวตตั้งแต่เล็ก และยังมีพลังแรงกล้าสามารถสะกดเจ้าแม่กคลีนให้อยู่หนึ่งได้ ทั้งที่ปกติจะต้องเริ่มต้นที่สี่ตัวเล็กๆ ก่อน เห็นแล้วก็สบายใจว่าเจ้าสาวของเขาจะเป็นแม่มดที่มีแววก้าวไกลแน่นอน แต่คู่หูของเขานี่สิที่ยังถูกผีมากกว่าลูกคน...แต่พอหลังจกมารีคุยด้วยแล้ว เขาก็มองเห็นตัวอักษรบนตำราค่อยๆ คลายออก เขาก็หวังว่าชายจะสามารถเอาชนะความซับซ้อนในจิตใจตนเองได้ และเริ่มต้นฝึกฝน

กาถาระดับอนุบาลได้ในเร็ววัน...

หนูเอตั๋ยกลูกแก้วไปเก็บไว้ในตู้และลงกลอนแน่นอนหนา ก่อนจะเดินออกจากบ้านและเดินเล่นเรื่อยไปตามแปลงอุงุ่นที่ชาวบ้านร่วมใจกันปลูกขึ้นมา...ผ่านไปหนึ่งปี ผลผลิตจากอุงุ่นก็สร้างรายได้ให้แก่หมู่บ้านเป็นจำนวนมาก เพราะรสชาติอุงุ่นที่อร่อย ไม้ใช้ยาฆ่าแมลงและใช้ปุ๋ยจากธรรมชาติ ก็ทำให้ตลาดตอบรับเป็นอย่างดี ผู้ใหญ่บ้านจึงแผ้วถางไร่ข้าวโพดทำแปลงอุงุ่นขึ้นมาอีกหนึ่งแปลง เขาจึงเสนอให้จัดสถานที่สวยงามให้นักท่องเที่ยวแวะมาพักเป็นโฮมสเตย์ ชมวิวดสวยๆ บนเขาและไร่อุงุ่น ซึ่งผู้ใหญ่บ้านก็จะนำเรื่องไปปรึกษาลูกบ้านว่าหากใครพอจะมีเงินก็ต่อเติมบ้านและจัดห้องขับให้สะอาดสะอาดต้อนรับนักท่องเที่ยว หรือจัดบริเวณให้ตั้งเต็นท์บริการ

หนูเอตั้มองผลงานของเขาด้วยความภาคภูมิใจ ดีใจที่มารีเลือกมาอยู่ที่เมืองไทย และทำให้เขาหาที่ซุกซ่อนตัว รอเวลาตมิสาเติบโตใหญ่ได้ง่าย...เขาผิวปากเรียกเจ้าดาเรชที่บินออกไปหาอาหารแต่เช้า ป่านนี้คงจะบินเล่นอย่างสบายอารมณ์ สมควรแก่เวลาที่จะกลับบ้านเสียที

สิ้นเสียงผิวปากไม่นาน เขาก็มองเห็นจุดดำๆ บินมาแต่ไกล เคียงข้างกันมีนกเหยี่ยวสาวกางปีกร่อนลงมาอย่างสง่างาม...ดาวินเป็นเหยี่ยวของตมิสาที่เขาเป็นผู้ดูแลให้จนกว่าเธอจะพร้อมฝึกฝนดาวินเป็นเพื่อนคู่หู และสื่อสารให้จิตใจเชื่อมโยงถึงกันเหมือนอย่างแม่มดกับสัตว์เลี้ยงคู่หูคู่อื่นๆ... เขาเดินเลยบ้านไปโดยมีดาวินเกาะอยู่บนแขน ขณะที่เจ้าดาเรชบินนำหน้าเข้าไปในป่าอย่างรู้งาน

ด้านหลังบ้านยังคงเป็นป่าเมืองร้อนที่อุดมสมบูรณ์ เขาหยิบกระบอกคู่กายแล้วเดินเข้าไปในป่าเพื่อออกกำลังกาย และฝึกฝนฝีมือไม่ให้ถอยหลังเข้าคลอง เพราะเขาจะต้องถ่ายทอดวิชาการต่อสู้ให้แก่ชายและตมิสาในอนาคต

ตมิสาไม่ใช่เด็กผู้หญิงธรรมดา ดังนั้นแม่วจึงไม่ใช่เพื่อนที่เหมาะสม เขาจึงเลือกดาวินให้เป็นสัตว์เลี้ยงของเธอ เพราะเธอคือสายเลือดของเทพี

แห่งดวงจันทร์ เป็นเทพนักรบที่ถูกส่งมาปกป้องเผ่าพันธุ์แม่มดจากการตามล่าของเผ่าฟอเมอเรียนมาหลายพันปี

คำทำนายกล่าวไว้ว่าเมื่อใดที่เทพนักรบของแม่มดทั้งสองเผ่าก่อกำเนิด เผ่าฟอเมอเรียนก็จะถูกกำจัดให้สิ้นซาก ดังนั้นเมื่อเขาเกิดมา ปานดำที่อยู่บนเมื่อนั้นบอกว่าเขาเป็นสายเลือดแห่งเทพนูเอต้า เมื่อเผ่าฟอเมอเรียนรู้ว่ามิเทพนักรบถือกำเนิด พวกนั้นก็ออกตามล่าตัวเขาอย่างหนัก เพียงยี่สิบปีแรกเท่านั้นที่เขาใช้ชีวิตอยู่อย่างสงบสุข หลังจากนั้น ครอบครัวของเขาก็ต้องระหกระเหินหนีการตามล่าของพวกฟอเมอเรียน จนกระทั่งพ่อกับแม่ของเขาถูกพวกมันฆ่าตายเพื่อปกป้องเขา นูเอต้าหาที่หลบซ่อนตัวหนีจากนั้นและฝึกการต่อสู้พร้อมกับเวทมนตร์จากพ่อมदनักรบของเผ่าจนกล้าแกร่ง จากนั้นเขาก็เริ่มออกตามล่าเผ่าฟอเมอเรียน และพยายามปกป้องไม่ให้พวกมันได้ดื่มเลือดของแม่มดทั้งสองเผ่าเพื่อความเป็นอมตะดังเช่นที่เคยเกิดขึ้นกับเขาและมารีเมื่อไม่กี่ปีก่อนหน้านี้

เวลานี้ทารานคงยังไม่รู้ว่าลอร์ดเมอร์เรย์หายตัวไป เขาจึงยังไม่ทราบความเคลื่อนไหวของพวกฟอเมอเรียน และที่สำคัญ...เมื่อหัวหน้าเผ่าคนเก่าเสียชีวิตไป ตำแหน่งก็ตกไปเป็นของบุตรชายคนสุดท้ายคนที่เขาลือกันว่าดูร้ายแต่ดีเยว โหดเหี้ยมและมีพลังที่แรงกล้าที่สุดในบรรดาพี่น้องทั้งหมด เพียงแค่ทารานได้ขึ้นครองตำแหน่งไม่นาน ใครที่ลุกขึ้นขัดขวางหรือต่อต้านเพราะเห็นว่าเขายังเด็ก แม้จะเป็นพี่น้องสายเลือดเดียวกันก็จะถูกฆ่าตายในเวลาอันสั้นด้วยพลังอันแกร่งกล้า จนไม่มีใครกล้าที่จะหือกับหัวหน้าคนใหม่อีก

ยิ่งไปกว่านั้นนอกจากทารานจะเป็นหัวหน้าเผ่าคนใหม่ที่เฉลียวฉลาดแล้ว เขายังไม่เคยปรากฏตัวให้ใครเห็นมาก่อน ตลอดระยะเวลาสิบกว่าปีที่ผ่านมา หลังจากทารานได้ขึ้นเป็นหัวหน้าเผ่า นูเอต้าก็ได้ยินแต่เพียงชื่อเท่านั้น แต่ไม่เคยรู้เลยว่าทารานนั้นละทิ้งสถานที่ซ่อนสมุ่กำลังของพวกมันมาหลายสิบปีแล้วไปหลบซ่อนตัวอยู่ที่ใด แต่ไม่ว่าพวกมันจะอยู่ที่ไหนก็ตาม

นูเอตาก็ไม่คิดว่าพวกมันจะอยู่เฉยๆ แน่ เวลานี้เหมือนระเบิดเวลาที่เริ่มต้นทำงานมานานแล้ว เพียงแต่ไม่มีใครรู้ว่าเมื่อไหร่ที่มันจะระเบิด

ตัวอักษรที่คลายออกจากกัน สร้างขวัญและกำลังใจให้ชายยิ่งนัก มองแล้วค่อยเหมือนตัวหนังสือกับเขาบ้าง ไม่ใช่ขดเป็นก้อนกลมๆ สีต่างๆ จนไม่รู้จะอ่านอะไรเหมือนที่ผ่านมา

เย็นนั้นชายออกไปเรียนยูโดด้วยจิตใจที่เบิกบาน กลับมาถึงบ้านก็ยกน้ำหนักตามที่เทรนเนอร์ประจำตัวจัดตารางมาให้...หลังจากแต่งงานกับมารี เขาฉวยโอกาสพักผ่อนไปนานและหันมาใส่ใจสุขภาพตนเองมากขึ้น จึงเห็นว่าในอดีตเขาเห็นความสำคัญของร่างกายน้อยเกินไป พอได้เริ่มต้นออกกำลังกาย จิตใจของเขาก็ปลอดโปร่งแจ่มใสยิ่งขึ้น และพร้อมที่จะเริ่มต้นโครงการใหม่ๆ ของบริษัทได้ เขาแบ่งเวลาทำงานและเวลาส่วนตัวอย่างชัดเจน เพราะมีภารกิจใหญ่รออยู่เบื้องหน้า ขณะทำงานบริษัท อีกไม่กี่ปีเขาก็คงต้องขอลาออก ก่อนที่จะมีใครสังเกตเห็นว่าเขาไม่มีการเปลี่ยนแปลงใดๆ มาตลอดหลายปี

ชายเหงื่อโชกกายเมื่อขึ้นไปอาบน้ำ มารีอุ้มลูกสาวกลับเข้าบ้านหลังจากวิ่งเล่นจนเหนื่อยและกินอาหารเย็นจากบ้านใหญ่เรียบริ่อย มารีจึงปล่อยให้สามีนั่งเล่นตุ๊กตาอยู่บนพื้น และมีหนังสือที่ทำด้วยผ้าเล่มเล็กๆ วางอยู่ด้วย

“กลับมาแล้วหรือจ๊ะ” ชายนุ่งผ้าขนหนูออกจากห้องน้ำ และใช้ผ้าผืนเล็กเช็ดผม มารีมองกล้ำมแขนและแผ่นท้องที่แกร่งจนขึ้นลอนแล้วมยิ้ม... ชายเปลี่ยนไปจากหลายปีก่อนจนเห็นได้ชัด อันดับแรก เขาไม่ต้องพึ่งแว่นตาอีกหลังจากกินยาของเธอในคืนแต่งงาน สายตาของเขากลับมาเหมือนคนปกติทันที และหลังจากเริ่มต้นออกกำลังกายอย่างจริงจัง ผลที่ได้ก็ออกมาเป็นเช่นนี้ คือทำให้มารีต้องล่าคอบ้างผากทุกครั้งเมื่อเห็นสามีในเสื้อผ้าน้อยขึ้น

ชายเห็นมารีเงยปากก็เงยหน้าขึ้นสบตาภรรยา รอยยิ้มค่อยๆ ปรากฏ

ขึ้นที่มุมปากแล้วจึงเดินเข้าไปสวมกอดมารี “มองผมแบบนี้...ท่าทางคือนั่นผมคงไม่รอดพ้นเงื้อมมือคุณแน่”

มารีหัวเราะคิก และหยิกหมับเข้าให้ที่ต้นแขน “คุณนี่ พุดจาอะไร เชี่ยวแบบนี้”

“ก็จริงนี่นา...” ชายลดเสียงต่ำทุ้มให้ดังลึกลงไปในลำคอ เมื่อสายตาของเขามองภรรยาหวานราวกับจะกลืนกินเธอทั้งตัว ก่อนจะค่อยๆ ก้มลงทาบริมฝีปากนุ่มที่ผะอับ ดวงตาของเธอหลับปริ้ม...ทวาริมฝีปากของทั้งสองยังไม่พบกัน หางตาของชายก็เห็นบางอย่างลอยอยู่ในอากาศรอบๆ ตัว ดมิสา

“เฮ้ย!” อารมณั้รักหวานแหวหุดหายไปทันใด แขนที่ตระกองกอดภรรยา ก็ผล่อออกและขึ้นไปยังวัตถุที่ลอยนิ่งอยู่กลางอากาศ “นั่น...นั่น!”

มารีหันขวับตามมือก็เห็นดมิสายกมือขึ้น พอชี้อะไรและยกขึ้น ของสิ่งนั้นก็จะลอยขึ้นโดยไม่ได้ยินคำสั่ง

“ดำน่า!”

มารีร้องเรียก เท่านั้นเองสิ่งของที่กำลังลอยอยู่ก็ตกลงบนพื้นทันที เด็กน้อยหันมายิ้มหวาน พอเห็นตาดูๆ ของมารดาที่ยิ้มประจบ

“แม่บอกแล้วใช่ไหมว่าอย่าทำแบบนี้อีก”

ชายเหวอ...ภรรยาหมายความว่าอย่างไร “อีก? หมายความว่าดำน่า เคยทำแบบนี้มาก่อนนี่รี”

“ค่ะ” มารีถอนใจเบาๆ “ฉันก็เพิ่งทราบไม่นานนี่เอง เมื่อดำน่าโตขึ้นหน่อย เกษงนมตอนกลางคืนเองค่ะ ตอนแรกฉันคิดว่าแกโตแล้วก็นอนยาวขึ้น ไม้ให้ฉันไปซงนมตอนกลางดึกให้อีก แต่วันหนึ่งฉันเข้าไปเห็นพอดี ฉันถึงได้รู้ว่าแกมีพลังจิตที่แรงกล้ามาก”

“แล้วคุณทำไมถึงไม่บอกผม”

“ฉันไม่อยากให้คุณตกใจนะค่ะ เพราะฉันขอร้องดำน่าแล้วว่าอย่าทำแบบนี้ต่อหน้าคนอื่น เธอก็รับปากค่ะ แต่เธอก็เห็นว่าอยู่กับพ่อแม่มังคะ

เลยเล่นอะไรสนุกๆ”

“แต่ที่มันไม่สนุกนะ มันอันตรายมากหากใครรู้ว่าแกมีพลังพิเศษ”

ดมิสาหน้าจ๋อยเมื่อเห็นท่าทางเกรี้ยวกราดของบิดา มาริจึงกอดลูกสาวและลูบหลัง

“ไม่ต้องตกใจนะदान่า พ่อเค้าเป็นห่วงลูกนะ การที่ลูกทำแบบนี้ มันอันตรายต่อตัวลูกเองนะ”

เด็กน้อยพยักหน้ารับซ้ๆ ก่อนจะยื่นหนังสือที่ทำจากผ้าให้ “คุณยายให้ค่ะ”

มาริรับมาดูก่อนจะกลอกตา และยื่นให้สามี “เป็นเพราะแม่เองค่ะ นี่ตำราเตรียมอนุบาลสำหรับแม่หมด แม่คงจะไปหามาให้หลานฝึก”

“แม่หมดต้องเตรียมอนุบาลด้วยรี”

“เมื่อตอนฉันยังเด็กไม่มีหรอกค่ะ แต่ยุคสมัยที่เปลี่ยนไป อะไรก็พัฒนาไปหมด มันเป็นเหมือนเตรียมความพร้อมสำหรับเด็ก เพราะปีหน้าदान่าจะต้องเริ่มต้นเรียนตำราเล่มแรกแล้ว แม่เลยหาอะไรมาเตรียมไว้มั้งค่ะ บังเอิญว่าदान่ามีพลังจิตที่แรงกล้ามากกว่าแม่หมดในวัยเดียวกันทั่วไป พอเห็นภาพพวกนี้แกก็เลยทำตามค่ะ ถ้าเป็นเด็กคนอื่นคงต้องฝึกกันอีกนาน”

“ถ้าจ้คุณบอกแม่เลยนะว่าไม่ต้องเอาอะไรมาให้दान่าอีก รอนกว่าแกพอที่จะเข้าใจและควบคุมตัวเองได้”

“ค่ะ” มาริถอนใจเบาๆ และหยิบหนังสือขึ้นมา ก่อนจะจับตัวบุตรสาวหันมาคุยอย่างจริงจัง “दान่าฟังแม่นะลูก หากมีคนรู้ว่าदान่าทำแบบนี้ได้ พวกเขาจะต้องจับตัวदान่าไปจากพ่อกับแม่ แล้วเราจะไม่ได้เจอกันอีก ดาน่าเข้าใจไหมค่ะ”

เด็กน้อยเริ่มทำหน้าเบ้

“หากदान่ากลัว ต่อไปห้ามทำแบบนี้อีกนะค่ะ”

ดมิสาพยักหน้ารับซ้ๆ ชายจึงอุ้มร่างเล็กนั่งบนตัก

“อีกไม่นานदान่าก็จะเข้าใจ ขอให้दान่าเชื่อที่พ่อกับแม่เตือน อย่าให้ใครรู้ว่าเราแตกต่างจากพวกเขา รวมทั้งคุณปู่คุณย่าด้วย दान่าจะให้พวกเขาไม่รู้ไม่ได้ เพราะมันจะเป็นอันตรายต่อพวกเราทุกคนนะคะ”

เด็กน้อยทำหน้าหงายๆ มารีจึงบอก

“แกยังไม่เข้าใจลึกซึ้งหรอกค่ะ ตอนนี่เราต้องดูแลแกอย่างใกล้ชิด ไม่ปล่อยให้แกเปลวหรือลองทำอะไรแบบนี้อีกจนกว่าจะถึงเวลาที่แกจะเข้าใจมากขึ้นกว่านี้”

ชายพยักหน้าเห็นด้วย “แม่ของคุณทราบหรือเปล่าเรื่องที่दान่ามีพลังจิต”

“ฉันเล่าให้ท่านฟังค่ะ ท่านเลยขอให้दान่าแสดงให้ท่านดู ตอนแรกท่านอยากพิสูจน์ว่ามันเป็นพลังของกำไลที่หนูเอ่ด้าให้หรือเป็นของदान่าจริงๆ ท่านจึงให้หนังสือเล่มนี้มาทดลองนะคะ”

“แล้วคุณมั่นใจได้ยังไงว่าไม่ใช่เป็นเพราะกำไลของหนูเอ่ด้า”

“ฉันเคยเห็นกำไลของหนูเอ่ด้าเปล่งแสงค่ะ เหมือนมันมีชีวิต แต่มันไม่ได้เปล่งแสงบ่อยๆ หรอกนะคะ ตั้งแต่ได้มา ฉันเห็นแค่ครั้งหรือสองครั้งเท่านั้น พลังของกำไลคงจะมีจริง แต่ที่เห็นเมื่อครู่ กำไลไม่ได้เปล่งแสงอะไรเลยค่ะ”

ชายกุมขมับ อารมณ์รักหดหายวูบเมื่อพยายามทำความเข้าใจชีวิตอันลับสนของตนเอง “เอาละ สรุปร่าจะเป็นด้วยเหตุผลอะไรก็ตาม ผมไม่อยากให้เกิดขึ้นอีก จนกว่าदान่าจะโตพอที่จะเข้าใจได้ ไม่อย่างนั้นพวกเราคงจะต้องหนีไปอยู่ในป่าเหมือนหนูเอ่ด้าแน่”

“ไม่ต้องห่วงค่ะ ฉันจะคุยกับแกเอง คุณไปแต่งตัวเถอะค่ะ”

ชายกอดตมิสาแน่นอีกครั้ง ก่อนจะหอมแก้มทั้งสองข้าง “สัญญากับพ่อนะลูก อย่าทำแบบนี้ให้ใครเห็น ไม่อย่างนั้น เขาจะไม่ให้เราอยู่ที่นี้อีก เราจะต้องไปจากปู่ย่า ตาและยาย หนูเป็นเด็กดี ต้องเชื่อพ่อกับแม่ นะลูกรัก”

“ค่ะคุณพ่อ” เด็กน้อยพยักหน้า ดวงตาใสแจ้วฉายแววฉลาดเกินวัย

แม่จะไม่เข้าใจลึกซึ้ง แต่ก็รับรู้ว่่าสิ่งที่ทำลงไปเมื่อครู่ทำให้บิดาและมารดาไม่สบายใจ

“ถ้างั้นไปนอนกับแม่ นะลูก กูตไนต์จ๊ะ” เขาจูบหน้าผากม่นอีกคร้้ง ก่อนจะส่งมือบุตรสาวให้มารีพาไปแปรงฟันและเข้านอน

ชายเปลี่ยนเสื้อผ้าและขึ้นเตียง ก่อนจะหยิบตำราเจ้าปัญหามาอ่าน ระหว่างนั้นแม็กคลีนก็กระโดดมานอนข้างๆ ทำหน้าเหมือนปลงๆ และรู้ดี

‘ทำใจเถอะนะต๊อด อีกหน่อยต้องเจออีกเยอะ’

ชายละสายตาจากอักษรที่ขยับไปมา มองแวมหน้าดำที่ทำท่าแสนรู้ อึ้งทำหน้ากลมๆ ลูบหนวดซ้าๆ ทำให้คิดถึงพวกจอมยุทธ์เคราะห์ๆ ในหนังสือพิกล

“ถ้าไม่คิดจะพูดให้กำลังใจกัน ก็เงียบไปดีกว่านะแม็กคลีน”

‘ฉันก็กำลังให้กำลังใจต๊อดกอยนี้ไง’

“จันรี ฟังเหมือนกำลังชู้ชอบกล” เขาประชด

‘น่ว’ แม็กคลีนลูบอึ้งทำหน้าทีเก็บเล็บเข้าไปแล้วลงบนแขนเขาเบาๆ แล้วอึงแก้มซบกับมือและถูไถไปมา ‘อย่าคิดมากสิ’

ชายเลิกสนใจแม็กคลีนทีพลิกตัวนอนหงาย เกาพุงแกรกๆ และเริ่มส่งเสียงกรนอย่างสบายใจ เขาจึงตั้งใจมองตำราต่อ และเริ่มปิดกั้นความคิดทั้งหมดเกี่ยวกับนูเอต้าเป็นอันดับแรก ตั้งสมาธิไปยังด้านที่ต้อการความช่วยเหลือของเข่าในอนาคตอย่างทีกรรยาแนะนำ เมื่อมีความปลอดภัยของบุตรสาวเป็นเดิมพัน...ความมุ่นั่นก็เริ่มแรงกล้า ลมหายใจค่อยๆ ผ่อนลง ซ้าๆ เมื่อปล่อยวางความยึดมั่นถ้อมั่นลง ไม่นานเขาก็มองเห็นหน้ากระดาษสีขาว ตัวอักษรยี้กยือทีเคยอ่านไม่ออกก็ค่อยๆ ขยับเขยื้อนอีกคร้้ง และคราวนี้มันค่อยๆ คลายออกจากกัน เขาแทบจะขยี้ตาดัวเองเมื่อเห็นหมึกสีดำเป็นอักษรภาษาอังกฤษตัวดแบบโบราณและอ่านได้อย่างง่ายดาย

เสียงประตูเปิดออก ชายสะดุ้งเฮือก เงยหน้าเห็นภรรยาเดินเข้ามา พร้อมทักทายทีเห็นเขายังมุ่นั่นอ่านตำรา

“เป็นไงบ้างคะวันนี้”

“ผมอ่านออกแล้ว” เขาประกาศ แต่พอก้มลงมองก็ต้องนึ่วหน้า “อ้าว ไหงเป็นแบบนี้ไปได้”

“แบบไหนคะ” มารีก้าวขึ้นเตี้ยง เห็นแม็กคลีนนอนขวางตรงกลางก็โบกมือ ร่างของแมวอ้วนก็ลอยขึ้นช้าๆ ตกลงไปนอนบนที่นอนของมัน และนอนต่ออย่างสบายอารมณ์

“ก็เมื่อกี้มันเปลี่ยนเป็นภาษาอังกฤษแบบลายมือคนเขียนสมัยโบราณ แต่ผมก็อ่านได้สบาย แต่ตอนนี้มันกลับเปลี่ยนมาเป็นภาษาอะไรอีกแล้ว”

“แสดงว่ามันพยายามจะสื่อสารกับคุณไงคะ พอคุ่นไม่มีสมาธิ มันก็กลับสู่สภาพเดิม”

“นั่นสินะ” เขาพิมพ์

มารีถดตัวลงจากเตี้ยงและเตรียมตัวจะเข้าไปอาบน้ำบ้าง

สมาธิของชายกระเจิดกระเจิง พอประตูห้องน้ำปิดลง เขาก็รีบอุ้มแม็กคลีนลงไปนอนข้างล่าง เจ้าแมวรู้มากลึมตาขึ้นมามองก่อนจะกลอกตาแล้วพลิกตัวหันหลังให้อย่างงอนๆ แต่ชายไม่สนใจ เพราะรีบวิ่งขึ้นมารอบนเตี้ยงพร้อมถืออุปกรณ์เรียบร้อย แบบนี้แม็กคลีนไม่มีทางจะเข้าห้องได้อีกแน่

พอประตูห้องน้ำเปิดออกอีกครั้ง เขาก็กางแขนออกกว้างให้ภรรยา “ให้รางวัลความพยายามของผมหน่อยนะที่รัก”

มารีมองเตี้ยงที่ว่างเปล่าของแม็กคลีนแล้วก็หัวเราะเบาๆ เมื่อเห็นความตั้งใจของสามี จึงเดินเข้าหาอ้อมกอด และกระซิบ “ยินดีด้วยคะ คุณก้าวผ่านขั้นแรกไปได้แล้วด้วยการชนะใจตนเอง ต่อไปขอให้คุณคิดว่าหนังสือคือเพื่อนรักของคุณ คือเส้นทางที่จะพาคุณไปสู่จุดมุ่งหมายได้สำเร็จนะคะ”

ชายงมำ เซยคางภรรยาขึ้นรับจูบ เวลานั้นตำราถูกโยนไปไว้ที่หัวเตี้ยงเรียบร้อย... พຽງนี้ก่อนก็แล้วกันที่เขาจะคิดว่ามันเป็นเพื่อน คินนี้ขอฉลองความสำเร็จก้าวแรกกับภรรยาสุดที่รักให้เข้าใจ... พຽງนี้ค่อยมาว่ากันอีกครั้ง

“อะไรนะ นูเอ็ด้าบอกให้พวกเราไปหาเขาแทนนี้นี่ครับ”

ชายตะโกนลั่นห้อง พอผู้ตัวก็รีบลดเสียงลง “ทำไมเขาไม่มาที่นี้เอง มาคนเดียวสะดวกกว่าคนสี่ห้าคนยกโขยงไปที่โน้นตั้งเยอะ”

“เขาบอกว่ามันเป็นส่วนตัวกว่า ที่โน้นอากาศกำลังดี เขาอยากให้เราไปเที่ยวพักผ่อนด้วย” ดีแลนตอบแทนทุกคน “พอว่าดีออกนะ ครอบครัวยังไม่ได้ไปเที่ยวด้วยกันนานแล้ว”

“สองอาทิตย์ก่อนก็เพิ่งไปทะเลมานะครับ” ชายเตือนความจำ

“อ้าว นั่นแหละ” ดีแลนหัวเราะ “พอหมายถึงไปเที่ยวแคมป์บนเขา นะ ยังไม่เคยเลยใช่ไหมล่ะ”

“ถ้าอยากแคมป์ เราไปที่อื่นก็ได้นี่ครับ ภูกระดึง หรือที่ไหนสวยๆ ก็ได้”

“ชายคะ” มารีย์ลูบหลังมือสามีเบาๆ “เราไม่ได้ไปเที่ยวอย่างเดียวนะคะ คุณก็รู้ว่าครบหนึ่งปีแล้วที่คุณได้ตำราของนูเอ็ด้ามา ถึงเวลาที่ คุณจะต้องสอบแล้วละคะ”

“ผมก็ทำได้ตั้งเยอะแล้วนี่” เขาอ้อมแอ้ม “คาถาง่ายๆ ของเด็กอนุบาลเท่านั้น”

“คะ แต่พวกเราไม่ใช่เจ้าของตำรา คุณต้องไปสอบกับเจ้าของเขาโน่นคะ และที่เขาให้เราไปที่โน้นก็เพราะจะได้ห่างจากสายตาคคนอื่น และเขาก็อยากเจอदान่าด้วย”

ข้อนี้แหละที่ชายไม่ยอมได้ยิน เขาไม่ยอมให้นูเอ็ด้าแตะต้องบุตรสาวของเขาแม้แต่ปลายก้อย

“ฉันรู้นะคะว่าคุณกำลังคิดอะไรอยู่” มารีย์ส่ายหน้าช้าๆ

คลื่นที่นั่นฟังมาตลอดก็เอ่ยขึ้นบ้าง “สิ่งที่คุณกลัว อีกไม่นานมันก็จะมาถึง แม้ว่าเปิดใจรับนูเอ็ด้าเสียตั้งแต่ตอนนี้เถอะนะ เพราะในอนาคตจะต้องอยู่ด้วยกันไปอีกนาน”

ชายไม่ตอบ เพราะไม่มั่นใจว่าจะอยู่กับนูเอ็ด้าได้ ในอนาคตเขากับ

มารีคงจะปลื้มกวีเวกให้รู้แล้วรู้รอด แต่ก็ติดที่ตมิมิสานี่แหละ...

“อาทิตย์หน้าจะคะเราจะเดินทางกัน” มารีเป็นฝ่ายสรุป เพราะคะแนนเสียงสามต่อหนึ่ง ทุกคนอยากไปเที่ยวยกเว้นชาย เสียงคัดค้านจึงตกเวทีไปไม่เป็นท่า แล้วเธอก็หันมากำชับชาย “เหลือเวลาอีกหนึ่งอาทิตย์เท่านั้นที่คุณจะได้ฝึกฝน ขอให้ตั้งใจให้ดีนะคะ”

“ถ้าผ่านเล่มนี้แล้ว ผมจะต้องทำยังไงต่อไป”

“ตำรายังเหลืออีกสิบเจ็ดเล่ม” คลีน่าเป็นคนตอบเพราะรู้มากที่สุดในกลุ่ม “แต่ละเล่มใช้เวลาหนึ่งปีในการฝึก และขึ้นอยู่กับความตั้งใจและสมองของแต่ละคนด้วยเหมือนกัน บางคนก็ฝึกไปได้แค่ไม่กี่เล่ม ก็ไปไม่ไหวแล้ว”

“แล้วคุณล่ะมารี ฝึกไปได้กี่เล่ม”

พอถูกถาม มารีก็หัวเราะเจื่อนๆ ก่อนจะกระซิบอายๆ “เจ็ดเล่มเท่านั้นคะ แล้วฉันก็เปลี่ยนไปเรียนตำรายาแทน เพราะไม่คิดจะก้าวขึ้นเป็นแม่มदनักรบประจำเผ่าเหมือนหนูเอต้า”

“แล้วทำไมผมจะต้องเรียนทั้งสิบแปดเล่มด้วย” เขาเริ่มโวยวาย

“ก็เพราะอนาคตของดำน่าอยู่ในมือของคุณไงล่ะชาย” คลีน่าบอกเสียงอ่อนโยน “ไม่เพียงแต่ชีวิตของดำน่าเท่านั้น ความอยู่รอดของเผ่าพันธุ์ก็ต้องฝากให้คุณดูแลเช่นกัน ในอีกสี่ห้าปีข้างหน้า หลังจากคุณผ่านหลักสูตรแม่มदनเบื้องต้นแล้ว ถ้าต้องการความช่วยเหลือ เราอาจจะขอให้แม่มदनักรบของเผ่ามาช่วยสอนคุณจนกว่าจะสำเร็จทั้งหมด”

ชายคอดก ไม่นึกเลยว่าตนจำเรียนมายี่สิบกว่าปีกว่าจะจบปริญญาเอกแล้ว ยังจะต้องเรียนไปอีกสิบแปดปีเพื่อสอบเอาปริญญาแม่มदन!

ถ้าเรียนจบแล้ว เอาปริญญามาแปะฝาบ้านอีกใบคงจะเท่ไม่หยอกทีเดียว...เขานึกประชดตัวเองด้วยความหงุดหงิดหัวใจ